

תפ"ח 703/01/17 - מדינת ישראל נגד עאִיִּשֶׁה אפגאני

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' סגן הנשיא - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל
תפ"ח 703-01-17 מדינת ישראל נ' עאִיִּשֶׁה אפגאני (עצירה)
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד
הנאשמת
עאִיִּשֶׁה אפגאני (עצירה)
על-ידי ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

הכרעת-דין

סגן הנשיא י' נועם:

פתח דבר

האישום

1. הנאשמת, ילידת 1982, תושבת ירושלים, הואשמה בכתב-האישום בעבירת טרור של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), בשילוב סעיף 37(א)(1) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016; וכן בעבירת החזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. העבירות בוצעו, על-פי הנטען, על-רקע גל פיגועי הטרור הרצחניים והאלימים נגד אזרחים יהודים ונגד כוחות הביטחון, שהחל בסוף חודש ספטמבר 2015, וכחלק מגל טרור זה.

להלן העובדות המיוחסות לנאשמת בכתב-האישום. בסמוך ליום 20.12.16 גמלה בלבה של הנאשמת החלטה להרוג חיילי צה"ל בדקירת סכין ולהפוך ל"שהידה". כדי להוציא לפועל את תוכניתה, השחיזה הנאשמת סכין מטבח שאורך להבה 16 ס"מ (להלן - הסכין). ביום 24.12.16 הגיעה הנאשמת לשער שכם בירושלים, כשהיא מצוידת בסכין בתוך תיקה. היא הלכה לכיוון צומת "ההוספיס" ברחוב הגיא בעיר העתיקה בירושלים (להלן - הצומת), במטרה להרוג שוטר או חייל בצומת, כתגמול על אירוע שהתרחש במקום מספר ימים קודם לכן. בהגיעה לצומת, הבחינה הנאשמת בשני שוטרי מג"ב, דור צבח ויצהר צנעני; והתקרבה אליהם כשהיא אווזת בתיקה שאותו הצמידה לגופה. על-פי הנטען בכתב-האישום: "הנאשמת התקרבה לחיילים כשהיא אווזת בתיק קרוב לגופה, והוציאה את הסכין מתוך התיק במטרה

לדקור אותם ולהורגם. כשהייתה במרחק של כמטר אחד מן החיילים, נעצרה על-ידם".

תמצית המחלוקת

2. בתשובה לאישום, אישרה ההגנה, כי הנאשמת הגיעה לזירה כשבתיקה סכין, ואף אחזה בסכין; אך טענה כי הנאשמת לא ניסתה לדקור את השוטרים, וממילא - אף לא להרוג מי מהם או לפצוע אותם. על-פי התשובה לאישום, הנאשמת לא ביצעה את המעשים על-רקע גל הטרור, אלא בשל מצוקה נפשית קשה, והם נועדו "על-מנת שתיעצר או שיהרגו אותה במקום, לאחר שתראה שבחזקתה סכין". ההגנה הבהירה, כי "הכוונה של הנאשמת הייתה להתרחק מן הבית, על-ידי מעצר או על-ידי כך שהשוטרים יירו בה או יהרגו אותה או יפצעו אותה". באשר לאירוע, אישרה ההגנה בתשובה לאישום, כי הנאשמת התקרבה למקום שבו עמדו שני השוטרים מאחורי מחסומים מברזל, אך הדגישה כי היא נותרה לעמוד במרחק של כשני מטרים מהם. כן טענה ההגנה, כי הנאשמת "התחילה להוציא את הסכין מהתיק, אך לא הוציאה אותה באופן מלא", זאת שלא מתוך ניסיון דקירה, אלא על-מנת שהשוטרים יראו שהיא מחזיקה סכין, וכפועל יוצא תתממש כוונתה - "שתיעצר או שיירו בה". את הטענה, בדבר המצוקה הנפשית שהביאה את הנאשמת למעשים הנדונים, ביקשה ההגנה לבסס, בין-השאר, באמצעות חוות-דעת של פסיכיאטר מטעמה, ד"ר ראסם כנאענה, וכן בעדויות של בני משפחתה. יצוין, כי בפרוטוקול הדיון נרשם, במסגרת התשובה לאישום, כי "הנאשמת השחיתה את הסכין כמה ימים לפני האירוע". ההגנה ביקשה לתקן את הפרוטוקול ולהוסיף את המילה "לא", לפני המילה "השחיתה". בהקשר זה טען הסנגור, כי המילה "לא" נשמטה מהפרוטוקול, וכי הדברים אף ברורים מאליהם לאור קו ההגנה שהציג בשם הנאשמת בתשובה לאישום. כפי שהוער במהלך ישיבת הסיכומים, המשפט האמור, שלא הושמע על-ידי הנאשמת, אלא על-ידי בא-כוחה, לא יהווה ראיה לחובת הנאשמת במסגרת הכרעת-הדין; כך שתשובתה לאישום לא תחשב ככוללת הודאה בהשחיתת הסכין מבעוד מועד; בפרט כאשר הסניגור הצהיר, כי אמר את הדברים באופן שונה - כולל המילה "לא", ושהצהרתו האמורה אף מתיישבת עם מהות התשובה לאישום.

יוקדם ויצוין, כי התשובה לאישום עמדה בסתירה לגרסה שהעלתה הנאשמת בחקירתה במשטרה. בהודעתה במשטרה, אשר הונצחה בתיעוד חזותי וקולי, ציינה הנאשמת, מספר פעמים, כי תכננה להרוג חייל ישראלי, על-מנת שיירו בה ותהפוך ל"שהידית", ומסרה תיאור מפורט כיצד ניסתה להוציא לפועל את תכניתה זו באירוע הנדון.

ראיות התביעה

מבט-על אודות ראיות התביעה

3. לנוכח צמצום המחלוקת אודות התנהלותה של הנאשמת בזירה, ומיקוד עיקר המחלוקת במטרה שעמדה ביסוד מעשי הנאשמת, הוגש חלק לא מבוטל מהראיות בהסכמת הצדדים, והדבר הביא לייעול הדיון. לצורך הוכחת העבירות המיוחסות לנאשמת, הציגה המאשימה את סרט מצלמת האבטחה ("מבט 2000", ת/6) אשר תיעד את האירוע; העידה את שני שוטרי מג"ב שהיו בזירה; השמיעה את עדויותיהם של קצין משטרה ושל שוטרת ששמעו התבטאויות מפי הנאשמת לאחר מעצרה (ת/7 ו-ת/4); וכן הגישה את הודאת הנאשמת במשטרה (ת/1) אשר כאמור הונצחה בתיעוד קולי וחזותי (ת/1א ו-ת/1ב), תצלום של הסכין (ת/3) ואסופת מסמכים רפואיים בעניינה של הנאשמת (ת/7).

סרט מצלמת האבטחה

4. בסרט מצלמת האבטחה, שבו נראית זירת האירוע, תועדו האירועים ברצף משעה 12:31 ואילך. יוער, כי הצילום נעשה מרחוק, ולפיכך קיים קושי להבחין בפרטי תנועות ידיה של הנאשמת. על-כן, את התמונה הראייתית השלמה יש לראות משילובם - הן של הסרט והן של העדויות של מי שנכחו במקום.

בסמטה, מקום האירוע, הרחבה יחסית, הוקמה עמדת ביקורת משטרתית מאולתרת, באמצעות ארבעה מחסומי ברזל משטרתיים "סטנדרטיים". מחסומי הברזל הוצבו בצורת האות "ח", כאשר שניים מהמחסומים הונחו בניצב לקיר הבניין, במרחק של מספר מטרים האחד מהשני, ושניים מהמחסומים הוצבו בחזית, במקביל לציר הסמטה, כשהם צמודים זה לזה ברצף האחד אחרי השני. יוער, כי המחסומים לא יצרו חציצה מוחלטת בין השוטרים לבין העוברים והשבים, שכן בין שני המחסומים שהוצבו במקביל לציר הסמטה לבין המחסומים שהוצבו בניצב לקיר הבניין נותר רווח של כמטר אחד.

להלן יתואר האירוע כפי שתועד במצלמה. בסרט נראים שני שוטרי מג"ב ניצבים בצמוד לשני המחסומים שבחזית, כאשר הם עומדים בקרבת שני המחסומים הראשונים, ולסירוגין נשענים עליהם או אוחזים בהם. הנאשמת עברה על-פני השוטרים בהליכה איטית, ובמרחק של כשניים עד שלושה מטרים מהם, כאשר היא מפנה אליהם מבט. כאשר סיימה לחלוף על פניהם הסתובבה לאחור והחלה ללכת לכיוון שממנו באה, ושוב חלפה על-פני השוטרים. היא נעצרה מולם, באותו מרחק של כשניים עד שלושה מטרים, הלכה מעט לאחור ואפשרה לקבוצה של כעשרה אנשים (שהייתה בתווך בינה לבין השוטרים) לחלוף על פניה. כאשר חלף אחרון האנשים מהקבוצה, הביטה הנאשמת שמאלה וימינה; ובשלב זה, כאשר לא היו בקרבתה עוברי אורח, החלה להתקרב, בהליכה איטית לעבר השוטרים, כשהיא אוחזת

בשתי ידיה בתיק שהוצמד לאזור הבטן. בשלב מסוים, בעת שהייתה הנאשמת במרחק שבין מטר וחצי לשני מטרים ממחסומי הברזל שמאחוריהם ניצבו, כאמור, שני השוטרים, עמדה הנאשמת במקום, ועשתה פעולה כלשהי, שלא ניתן להבחין בפרטיה בסרט. בשלב זה, שבו כאמור עמדה הנאשמת, מבלי שהמשיכה להתקדם לעבר השוטרים, עשו השוטרים שני צעדים מהירים לאחור, בתגובת פתע אינסטינקטיבית ומהירה, וכיוונו את נשקם לעבר הנאשמת. עם כיוון כלי הנשק לעברה, עשתה הנאשמת צעד לאחור, ומיד בהמשך - שלושה צעדים נוספים לאחור, בהליכה איטית; כל זאת כאשר מבטה מופנה לעבר השוטרים. היא נעצרה במרחק של כשלושה מטרים מהשוטרים. מיד לאחר מכן, בעקבות הוראת השוטרים, ותנועות יד שהורו לה להניח את התיק, התכופפה הנאשמת, הניחה את תיקה על הארץ והתרחקה צעד נוסף ממנו. בשלב זה, בעת שהתרחקה מהתיק, הגיעו אליה השוטרים, הורו לה לשכב על הארץ ועצרו אותה. יצוין, כי בסרט לא ניתן להבחין בתנועות הידיים של הנאשמת, בעת שהתקרבה לעבר השוטרים, זאת בשל המרחק שבו ניצבה המצלמה והרזולוציה של הצילומים. על תנועות הידיים נשמעו עדויותיהם של שני שוטרי מג"ב ושל הנאשמת, שתפורטנה בהמשך.

עדויות השוטרים שהיו בזירה

5. העד, סמ"ש דור צבח, ששירת במועד הרלבנטי כשוטר מג"ב במסגרת שירות החובה, העיד על נסיבות האירוע, לאחר שצפה בסרט בטרם שמיעת העדות. לדבריו, הבחין בנאשמת עומדת מולו, הביט עליה "לשנייה", וכאשר זו התקרבה לעברו הרים את הנשק. לדבריו, הנאשמת הכניסה את היד לתיק והוציאה מתוכו סכין, ובשלב זה דרך את נשקו וכיוון אותו לעברה. הוא ציין, כי הסכין הוצאה אל מחוץ לתיק, ובאותו רגע הבין שמדובר בפיגוע ולכן דרך את נשקו. על-פי עדותו, בשלב זה חדלה הנאשמת ממעשיה - "נעצרה" כלשוננו; וכדבריו: "נעצרה פשוט היא נעצרה הכניסה את הסכין לתיק. אני צועק לה לעצור בעברית ובערבית צועק לה והיא עדיין ממשיכה להוציא ולהכניס (את הסכין לתיק) בזמן שהיא ממלמלת כל מיני משפטים" (עמ' 20 ש' 24-26). הוא העריך, כי היא עשתה זאת משום שחששה מפניו. הוא ציין, כי הנאשמת הוציאה והכניסה את היד עם הסכין לתיק מספר פעמים, אגב מלמול משפטים שונים, וכי כעבור כמה שניות - על-פי הוראת השוטרים - הניחה את תיקה בצד, ובהמשך ניגשו אליה השוטרים ועצרו אותה. העד לא זכר לאיזה מרחק התקרבה אליהם הנאשמת, אך הוסיף וציין בהקשר זה כי מהסרטון הוא למד "שזה היה ממש קרוב" (עמ' 22 ש' 20). בחקירה הנגדית אישר העד שמסר בהודעתו במשטרה, כי הנאשמת החזיקה בידה השמאלית תיק בצבע שחור, וביד ימין "חשפה מולי סכין בצורה שהיא מראה לנו את הסכין" (עמ' 24). בהמשך, הדגים העד אחיזה בחפץ בצורה אנכית בצמוד לחזה, כאשר התיק מוחזק באזור המותן, והחפץ מוצא כולו מהתיק, בצורה אנכית, והלהב כלפי מטה (עמ' 26 ש' 9-12). כן הוסיף העד בחקירתו הנגדית, כי הנאשמת הכניסה והוציאה את הסכין מהתיק, באופן דומה, שלוש פעמים, כשהלהב במאונך. עוד הבהיר, כי הלהב לא היה מכוון לעבר השוטרים בשום שלב; כי הסכין הייתה צמודה

לחזה של הנאשמת וממילא לא הונפה לעבר השוטרים; וכי הנאשמת עמדה במקומה כל אותה העת ולא המשיכה להתקרב אליהם. העד הוסיף, כי כאשר אמר לה לעצור (בערבית - ואקף) היא המשיכה למלמל, הכניסה את הסכין לתיק, ולאחר מספר שניות התכופפה באיטיות והניחה את התיק על הארץ. התיאור שמסר העד מתיישב עם האירועים שתועדו בסרט מצלמות האבטחה. במענה לשאלת הסנגור, אישר העד כי המחסומים המשטורתיים (הגדרות) לא היו מחוברים זה לזה, וניתן היה לעבור דרכם (ככל שהנאשמת הייתה מבקשת להגיע פיסית אל השוטרים).

6. העד השני, רס"ל יצהר צנעני, אף הוא שוטר מג"ב, מסר את עדותו אודות האירוע לאחר שצפה בסרט מצלמות האבטחה לפני מתן העדות. בעת האירוע היה העד בשירות חובה, ובמועד מתן עדותו התגייס למשטרת ישראל לאחר תום שירות החובה. העד מסר בעדותו תיאור דומה של האירועים לזה שנמסר על-ידי חברו, השוטר דור צבח. על-פי עדותו של רס"ל יצהר צנעני, הנאשמת התקרבה אליו ואל חברו, וכאשר הסתכל עליה הבחין לפתע "שהיא עומדת לי עם תיק... ומשחקת עם היד". לדבריו, כאשר הבחין בסכין, צעק לחברו: "סכין", שלף את האקדח ודרך אותו; זאת כפעולה אינסטינקטיבית (עמ' 32). העד הוסיף, כי הנאשמת החזיקה את התיק באזור הבטן או החזה, והדגים (באמצעות עט), את תנועת שליפת הסכין מהתיק, זאת בתיאור דומה לזה שנמסר על-ידי חברו; דהיינו - הרמת הסכין במקביל לגוף כאשר הלהב "כמעט" בניצב לקרקע (עמ' 34 ש' 2). אף הוא, כמו חברו, הדגים את שליפת הסכין שלוש פעמים והחזרתה לתיק, כאשר הלהב במקביל לגוף ובניצב לקרקע. כאשר צעק לעבר הנאשמת, הבחין שהיא "מהססת"; ולאחר זמן קצר שמטה הנאשמת את הסכין לתוך התיק, ובהמשך - הפילה את התיק על הארץ. בשלב זה עצר אותה. לדבריו, במהלך כל האירוע מלמלה הנאשמת מילים לא ברורות, אך התרשמותו הייתה שמדובר בתפילות, שכן שמע את המילה "אללה".

התבטאויות הנאשמת בתכופ לאחר מעצרה

7. השוטר רס"מ מחמוד קבלן, העיד כי הוזעק לנקודת המשטרה ב"בית אליהו" בעיר העתיקה, לשם הובאה הנאשמת לאחר שנעצרה, וכי בתחקור ראשוני רק שאל אותה מהיכן השיגה את הסכין, וזו השיבה כי הביאה אותה מהבית.

8. החוקרת רס"ר לירון ניצ'קו, מסרה כי בשעה שערכה חיפוש על גופה של הנאשמת, בסמוך לאחר מעצרה, אמרה לה הנאשמת מספר פעמים (בערבית) "כי היא רוצה למות", זאת כאמור במזכר שרשמה העדה ת/4 וכמפורט בעדותה.

גרסת הנאשמת בחקירתה במשטרה

9. להלן תובא גרסתה של הנאשמת בחקירתה במשטרה מיום האירוע, 24.12.16. כאמור, בחקירתה זו הודתה הנאשמת כי התכוונה לבצע פיגוע שבו תדקור למוות חייל, ומסרה גרסה מפורטת אודות תכניתה וניסיון הוצאתה אל הפועל.

בפתח החקירה הוזהרה הנאשמת, על-ידי החוקר רס"מ שיראז שאמי, כי היא חשודה ב"מעשה דקירה", מבלי שנאמר לה מה העבירות המיוחסות לה, וממילא מבלי שהוזהרה כי היא חשודה בעבירת ניסיון רצח או עבירת ניסיון גרימת חבלה בכוונה מחמירה. אמנם בהודעה בכתב (ת/1) נרשם, כי הנאשמת הוזהרה בעבירות של ניסיון לגרום למותו של אדם ובעבירת החזקת סכין; ואולם, בתמליל החקירה המוקלטת (ת/1ב) נשמע החוקר אומר לנאשמת שהיא חשודה בכך שביקשה "לעשות מעשה דקירה", ללא ציון העבירות המיוחסות לה. כן נאמר לנאשמת, בפתח ההודעה כי כל דבריה מוקלטים, וכי זכותה להתייעץ עם עורך-דין, וכלשונו של החוקר: "אם את רוצה עורך דין מהמדינה, אני מביא לך, אין לי בעיה" (תמליל, עמ' 2 ש' 26).

בתחילת חקירתה נשאלה הנאשמת מספר שאלות כלליות על מצבה המשפחתי והשכלתה, ובמענה לשאלה הראשונה על האירוע: "מה עשית היום בעיר העתיקה", השיבה: "הייתי רוצה לעשות דקירה, אבל לא הצלחתי" (עמ' 3 לתמליל). המשך החקירה היה כדלהלן: "ש: ממתי בא לך הרעיון שאת רוצה לדקור את החייל?"; "ת: היום"; "ש: מה הסיבה שגרמה לרעיון הזה...?"; "ת: הרגתם הרבה ערבים, הרבה בחורים אתם הרגתם, הרבה בנות אתם הרגתם"; "ש: את לא ענית לשאלה שלי... למה דווקא היום, מה הסיבה שהיום, למה לא חשבת על הדבר הזה אתמול?"; "ת. לא, הרעיון נמצא בראש שלי"; ש: "מה זה אומר הרעיון נמצא בראש שלך?"; "ת: כאילו אני שמה את זה בראש שלי, כי לפני תקופה אתם הרגתם בחור באותו מקום"; "ש: את יכולה להגיד איך קוראים לבחור הזה שאת מדברת עליו?"; "ת: לא, אני לא מכירה אותו... לא מכירה את השם שלו".

בהמשך החקירה התייחסה הנאשמת לזירה שאליה הגיעה. היא ציינה, כי הגיעה מביתה במונית לאזור העיר העתיקה, ונכנסה לעיר העתיקה שם, כלשונה: "הסתובבתי קצת". לשאלת החוקר, מדוע בחרה לדקור חייל או שוטר בעיר העתיקה ולא במקום אחר, השיבה: "פה קורים כל המקרים... במקום שהם נמצאים, כי תמיד יש שם נקודות משטרה". משהעיר החוקר, כי גם מחוץ לעיר העתיקה "יש משטרה", ציינה הנאשמת: "לא יודעת, לא יודעת מחוץ לעיר (העתיקה), אני יודעת המקרים קורים רוב הזמן בעיר הישנה (העתיקה)". לשאלת החוקר - "כשאת אומרת מקרים מה כוונתך" - השיבה הנאשמת: "הדקירה והתקיפה והבעיות שקורות", ואישרה בחיוב את שאלת החוקר האם כוונתה

לפיגועים (עמ' 4).

כאשר נשאלה הנאשמת על-ידי החוקר, באיזה מקום בגופו ביקשה לדקור את החייל או את השוטר, השיבה: **"בחזה, בחזה שלו"**; ולשאלת החוקר "מדוע?", ענתה: **"כדי שהוא ימות ישר כמה אם בכתה על הילד שלה, כמה אם בכתה על הבת שלה"**. בהמשך התייחסה הנאשמת, במענה לשאלות החוקר, למטרת הדקירה, כדלהלן: "ש: האם הפתרון שמצאת בראש שלך זה פתרון שהוא כאילו, את באה לאלימות גם בדרך אלימות, כאילו זאת הדרך והשיטה בראש שלך? ת: אה-הא. ש: מה היה קורה אם הלכת ועשית את זה, מה היה קורה לשוטר כאילו, אם את דקרת אותו? ת: **הוא נפטר**. ש: מה זה עושה לך כשאת דוקרת חייל או שוטר? ת: אני אומרת לך כמה זה נוח לך להרבה אמהות, כמה אמהות בכו על הילדים שלהם... ש: כאילו את אומרת, אם אני דוקרת חייל זה עושה נוח להרבה אמהות? ת: אה-הא. ש: שהם ירגישו בנוח, לאיזה אמהות את מתכוונת? ת: שהרגו להם את הילדים שלהם מי שהבנים שלהם נהרגו... ש: מה זה אמהות שהבנים שלהם נפטרו, בגלל תאונות דרכים כאילו? לזה את מתכוונת כאילו? ת: לא, בדקירה, בהריגה. ש: מה זאת אומרת דקירה? ת: עכשיו שילד בא ודוקר חייל, החייל הורג אותו" (עמ' 5). בהמשך ציינה הנאשמת, במענה לשאלת החוקר, כי היא לא מכירה אדם שנפגע בפיגוע, ואף לא נתבקשה לצאת ולבצע פיגוע.

כאשר אמר החוקר לנאשמת, כי הוא מניח שיש מקרה שהשפיע עליה לבצע את הפיגוע, השיבה הנאשמת: **"המקרה האחרון, הבחור הזה שנהרג באותו מקום... לפני ארבעה או חמישה ימים"**. לדבריה, אינה יודעת את פרטי המקרה, אך ראתה את הנפגע בטלוויזיה כשהוא מדמם. בשלב זה של החקירה שאל החוקר את הנאשמת כיצד זה לא דקרה אזרחים יהודים שנקרו בדרכה בטרם הגיעה לזירה; והנאשמת השיבה: **"הכוונה שלי הייתה על שוטר"**.

בשלב זה של החקירה הפנה החוקר לנאשמת שאלות על האירוע עצמו ושאל, מה עשתה כאשר עמדה מול השוטרים. לשאלה זו השיבה הנאשמת: **"אני הוצאתי את הסכין, ורק באתי להתקרב מישהו צעק עליי, ואנשים אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, תשימי את התיק על הרצפה"**. במענה לשאלת החוקר, היכן הייתה הסכין לפני שהוציאה אותה, השיבה: **"בתיק שלי"**. לשאלה נוספת - מה סיבה שגרמה לה להוציא את הסכין - ענתה: **"אני אמרתי לך את זה קודם, אני באה כדי לעשות דקירה בחייל"**. לשאלה, מדוע לא דקרה את השוטר, ענתה: **"לא יודעת, האנשים כולם אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, והם צועקים עליי, והוא חזר הרבה לאחור ויש את מחסום הברזל"**. כאשר נשאלה, מדוע עבר זמן עד שהניחה את התיק על הרצפה למרות שאמרו לה מספר פעמים להניח את התיק, ענתה הנאשמת: **"כי אני הייתי רוצה להתקרב אליו והוא היה חוזר אחורה"**. כאשר נשאלה מדוע לא הלכה לכיוון השוטר, ענתה: **"כי יש את הברזל הזה ... וגם השוטר השני צעק"** (עמ' 7-8). בהמשך ציינה, כי הביאה מביתה את הסכין,

המשמשת לחיתוך ירקות; ובמענה לשאלה, האם "השחיה" את הסכין (שאלה המופיעה בהודעה בכתב, אך לא מופיעה בתמליל), השיבה בחיוב, כי "הכינה את הסכין" ארבעה ימים לפני האירוע, כדי לבוא "לאל-וואד **להרוג חייל**" (הודעה ת/1 ש' 104-101; תמליל החקירה עמ' 8). לשאלת החוקר, האם לא פחדה שהמשטרה או החיילים יירו עליה בעת שהיא תוקפת אותם, השיבה הנאשמת: "הלוואי"; ולשאלה הנוספת "מדוע הלוואי", "מה יוצא לך מזה?", ענתה: "הבן אדם מרגיש בנוח ומת". לשאלה: "ממה את רוצה לנוח", לא ענתה הנאשמת; ובמענה לשאלה נוספת של החוקר - האם כוונתה שרצתה להיות "שהידה" - ציינה כי רצתה להיות "שהידה" (ת/1 ש' 116, תמליל עמ' 9). מיד בהמשך, ללא כל שאלה מצד החוקר, ציינה הנחקרת ביוזמתה: "אין סכסוך בבית, אין כלום בבית שגרם לי ללכת לדבר הזה". החוקר הקשה ושאל את הנאשמת, מה הכוונה ל"שהידה" במעשה שביקשה לבצע, והנחקרת חזרה והשיבה: "אני מצדי שהדה לאלוהים" (לעיל). בשלב זה ציין החוקר באוזני הנאשמת, כי מוות כשלעצמו לא הופך אדם לשהיד, וביקש שתסביר למה כוונתה הייתה כשביקשה להיות ל"שהידה", שכן אדם יכול למות על-ידי השלכתו מתחת לגלגלי רכב, וכאן למשל היא הגיעה לדקור חייל ולאחר מכן למות. לשאלתו, מה אותה ה"שהידה" שאותה "חיפשה", השיבה: "הדקירה, הדקירה... שאני אדקור חייל". לשאלה, האם יש לה בעיות עם חיילים או עם יהודים השיבה בשלילה, אך הוסיפה כי ראתה לפני מספר ימים בטלוויזיה צעיר שנורה למוות - "ראיתי את הבחור שיורד ממנו דם, כל הדם שלו" (עמ' 10-11). בהמשך שאל החוקר את הנאשמת, האם יש פרטים שהיא לא מספרת עליהם או מסתירה אותם, וזו השיבה: "אני לא מסתירה כלום". החוקר ביקש לברר אם היא מסתירה פרטים על בחירת זירת הדקירה הספציפית, וזו השיבה - "כי רוב מקרי הרצח קורים שם". בהמשך החקירה ביקש החוקר, פעם נוספת, לעמוד על המניעים שעמדו ביסוד המעשה. הוא ציין באוזני הנאשמת, כי בסופו של יום היא לא נפצעה וגם החיילים לא נפגעו, ושאל אותה "השתמשת בשכל שלך או לא". הנאשמת השיבה: "לא השתמשתי בשכל שלי"; ולשאלה, מה ראתה לנגד עיניה באותה עת, הוסיפה: "רק כשאני באה לדקור חייל וזהו". לשאלה, כיצד ציפתה מהחייל להגיב כאשר תבוא לדקור אותו ("מה ציפית, שאת תבואי לדקור חייל והוא יסתכל עליך?"), השיבה: "לא, אני ציפיתי, הכוונה שלי לדקור חייל והם יירו עליי"; ואף אישרה פעם נוספת כי בכך התכוונה להיות ל"שהידה" (עמ' 12-13). לשאלת החוקר, האם היא נוטלת תרופות או הייתה בטיפול אצל פסיכולוג, השיבה בשלילה. החוקר שביקש לעמוד על מניעי המעשים, לא הרפה. הוא אמר לנאשמת, כי לא ברור לו מה הסיבה שאדם יבקש להיפרד מחייו וממשפחתו בדרך של ביצוע פיגוע שבמהלכו ייהרג; ושב ושאל, האם קרה משהו בחייה שהיא אינה מעוניינת לדבר על-כך, או לחץ אחר כלשהו, שגרם לה לבצע את המעשים. לשאלות אלה השיבה בשלילה, וכלשונה "לא, לא, לא. לא להפך, אהבה מכלום, אין בכלל משהו" (עמ' 14). משכך שאל אותה, האם המניע היחיד למעשיה היה "העלאת קרנה" בקרב קהילתה כמי שדקרה חייל, ולכך השיבה בחיוב. לשאלה, האם מערכת היחסים עם הוריה הייתה קשורה לכך, השיבה בשלילה. ולשאלה האם מכך ניתן להסיק שכל שרצתה היה לבצע פיגוע כדי להגיע לאלוהים כשהיד, השיבה בחיוב (עמ' 15). בהמשך חקירתה הפנה החוקר לנאשמת שאלות נוספות על האירוע עצמו. לשאלה, האם הייתה דוקרת את השוטר ככל שהלה לא היה חוזר לאחור ולא הייתה גדר ביניהם, השיבה בחיוב. ולשאלה

הנוספת: "תזכירי לי איפה היית רוצה לדקור אותו", השיבה: "בחזה שלו". לשאלה נוספת וחוזרת, מדוע בחזה ולא למשל בידיים או במקום אחר, ענתה "כי בחזה הוא מת ישר" (עמ' 16). לקראת סיום חקירתה ביקש החוקר מהנאשמת למסור פעם נוספת פרטים על דרך הגעתה לעיר העתיקה במועד האירוע. במענה לשאלה זו, שבה ותיארה הנאשמת כיצד יצאה מביתה, נטלה את הסכין ונסעה במונית לירושלים. בסוף החקירה שאל החוקר את הנאשמת האם היא מתחרטת על מעשיה, וזו השיבה בשלילה: "לא, לא, לא, לא מתחרטת". לשאלה האחרונה שהופנתה אליה: "האם היית מעדיפה לשבת מולי כמו שאת יושבת עכשיו, אבל אחרי שהיית דוקרת שוטר", השיבה הנאשמת: "הלואי הלואי, אם אני הצלחתי, אני הייתי דוקרת" (ההודעה בכתב ש' 178-179; התמליל עמ' 21, ש' 34-35).

הבדיקה הפסיכיאטרית של הנאשמת יומיים לאחר מעצרה

10. בהסכמת הצדדים הגישה המאשימה תעודת חדר המיון מבית-החולים "איתנים" בעניינה של הנאשמת (ת/5). הנאשמת נבדקה בחדר המיון לאחר הארכת מעצרה בבית-המשפט, ויומיים לאחר מסירת הודאתה במשטרה. במהלך הבדיקה הפסיכיאטרית מסרה הנאשמת לרופא, כרשום בתמצית בפרק האנמנזה, כי נקלעה למשבר בביתה בזמן האחרון; כי היה "ריב קשה", להגדרתה, עם הוריה; וכי נטלה סכין בתיקה והגיעה לעיר העתיקה משום שרצתה ש"יעצרו אותי או יירו בי". היא לא מסרה מה התכוונה לעשות עם הסכין או האם התכוונה לפגוע במאן-דהוא; ואולם, שיחת הרקע עם מי שרשם את האנמנזה (שכאמור לא העיד) אינה בגדר "חקירה" של האירוע, והדברים נרשמו כאמור בתמצית. באותו מסמך, בפרק הסיכום של הרופא נרשם, כי "הרושם כי מדובר ב-victim precipitated homicide ככל הנראה על-רקע משבר משפחתי".

עדויות החוקרים אודות נסיבות חקירת הנאשמת במשטרה

11. על נסיבות חקירתה של הנאשמת בתחנת המשטרה העיד רס"מ שירז שאמי, אשר היה החוקר שגבה את אמרת הנאשמת מיום 24.12.16 (ת/1), שכאמור גם הוקלטה והוסרטה, ואשר הובאה לעיל. לדבריו, בטרם החקירה פגש את הנאשמת מחוץ לחדר החקירות, הציג עצמו לפניה והודיע לה על זכויותיה. בהמשך, חזר על הדברים גם בתוך חדר החקירות, בעת גביית ההודעה. העד גם גבה הודעות משני השוטרים שהיו בזירה. הוא התקשה לזכור, האם בטרם חקר את הנאשמת, כבר חקר מי מהשוטרים או עיין בדו"חות הפעולה שרשמו. בנוסף ציין העד, במענה לשאלת הסנגור, כי חקר את אביה של הנאשמת, ואף העביר לו מסמך שנרשם על-ידי הנאשמת לאחר חקירתה (נ/1), אשר אותו ביקשה להעביר להוריה. במסמך זה כתבה הנאשמת ארבעה משפטים כדלהלן: "השטן שבבית שלך הלך - אבא. תגיד לאמא שעזרתי לה להתפטר ממני - אמא. חלס, נפטרם ממני. כי אין לי מקום ביניכם". בחקירתו הנגדית נשאל העד, מדוע

לא מיצתה המשטרה את החקירה, כדי לברר שמא הנאשמת רק רצתה למות מירי של שוטרים, או להיעצר על-ידם, ללא כל כוונה לפגוע בהם; זאת לנוכח העובדה שמרגע שלפית הסכין לא התקרבה אל השוטרים ואף לא הניפה את הסכין לעברם, שכתבה את המסמך האמור, ושאמרה לשוטרת שערכה חיפוש על גופה - כי היא "רוצה למות". העד ציין, כי לא הבחין במגמה כזו בעת חקירתה של הנאשמת. במהלך חקירתו אישר העד, כי בהודעה הכתובה רשם בתוכן אזהרת הנאשמת, כי היא חשודה בניסיון "לגרימת מוות לאדם", שעה שבהקלטה האזהרה התייחסה ל"ניסיון דקירה". בחלק לא מבוטל מהחקירה הנגדית ביקש הסניגור לעמת את החוקר עם סבירות הודאתה של הנאשמת, אל מול התנהגותה - כפי שנחזתה בסרט וכפי שתוארה בעדויות שוטרי מג"ב; עת גרס הסניגור כי בחקירה היו מחדלים, של אי-מיצוי הברור שמא הנאשמת כלל לא התכוונה לפגוע בשוטרים, אלא רק ביקשה למות, מחמת דכאון על-רקע מצבה הנפשי, אגב יצירת סיטואציה שתאלץ את השוטרים לירות בה. העד גם נשאל, מדוע לא עימת את הנאשמת, אל מול דבריה בחקירה, שלפיהם "אין כל בעיות בביתה", עם טענות אביה על התנהלותה בבית ועם האמור בפתק שרשמה להורים (נ/1); ולשאלה זו הגיב: "אין לי הסבר" (עמ' 105).

12. העד רפ"ק יורם סגל, היה הקצין אחראי על כלל הליכי החקירה בתיק זה, ובין-השאר, מילא את האסמכתא לכליאה בעניינה של הנאשמת (ת/7), שבה רשם את גרסתה, לאחר שנגבתה קודם לכן הודאתה (ת/1). בדו"ח המעצר רשם העד מפי הנאשמת את תגובתה בעניין ההחלטה לעצור אותה, כדלהלן: "כל מה שהיה לי אמרתי בחקירה. רציתי לנקום על מה שקורה לפני כמה ימים. אתם רצחתם אחד במקום שרציתי לבצע את הפעולה. הסכין מהבית. אני לא חברה באף ארגון. אף אחד לא שלח אותי" (ת/7, פסקה 3). ניכר מרישום הדברים, בצורה לקונית כאמור, כי מדובר במתן תשובות קצרות לשאלות. העד הוסיף, כי כעשרה ימים לפני האירוע, בוצע פיגוע דקירה על-ידי צעיר, באותה זירה ממש, כאשר אותו צעיר דקר שוטר מג"ב באמצעות סכין או מברג ונורה למוות. לשאלת הסניגור בחקירה הנגדית, מדוע לא תועדו דבריה של הנאשמת בעת הריאיון לקראת כליאתה, הבהיר העד כי אין מדובר בחקירה, אלא בראיון של קצין ממונה, לפני מעצר, כנדרש בדין; וכי התכלית לא הייתה חקירתית, אלא נועדה להביא לידיעת הנאשמת את זכויותיה. בחקירה הנגדית נשאל העד, מדוע לא מוצתה החקירה לשם ברור גרסת אביה של הנאשמת, שלפיה סובלת בתו מבעיות נפשיות ואף נוטה לכזב, כמו למשל לספר לאחרים שהיא חולת סרטן, זאת אל מול הגרסה שמסרה בחקירה שלפיה היא אינה סובלת מבעיות כלשהן. העד השיב, כי מבחינתו הנושא נחקר, שכן הנאשמת, אשר הודתה בחקירתה כי ניסתה לרצוח את השוטרים, גם הופנתה לאחר מכן לבדיקה פסיכיאטרית, במחלקת המיון של בית-החולים "איתנים".

ראיות ההגנה

עדות הנאשמת

13. בפתח עדותה בחקירה הראשית ציינה הנאשמת, כי כלל לא התכוונה לפגוע בשוטרים, או לגרום להם נזק, וממילא לא התכוונה לרצוח אותם. לשאלה, מה הייתה כוונתה, השיבה כי רצונה היה ש"יגרם לה נזק", על "הטעויות" שעשתה. לשאלת בית-המשפט, למה כוונתה ב"נזק", ענתה: "יכול להיות שירצחו אותי, יעצרו אותי, ירחיקו אותי תקופה ארוכה מהבית", זאת "בגלל הטעויות שטעיתי ועשיתי אותם" (עמ' 113). כאשר נשאלה על-ידי הסנגור, באיזה טעויות מדובר ומה קרה בסמוך לאירוע, ציינה, בין-השאר, כי מסרה לדודה ולדודתה, המתגוררים בירדן, באמצעות הטלפון הנייד של אמה, הודעה כוזבת שלפיה האם מספרת שהיא (הנאשמת) חולה בסרטן; כי בהמשך טלפנה לדודים והודיעה להם, פעם נוספת, כי היא חולה בסרטן ועומדת לעבור ניתוח; כי להוריה נודע בסמוך לאירוע על מעשיה אלו; וכי בבוקר האירוע הייתה לה שיחה קשה עם ההורים. עוד העידה, כי המתחים עם הוריה היו גם בתקופות קודמות על-רקע התנהלותה, ובין-השאר - ניסיונותיה לטעון בכזב בפני הוריה כי אחיה שותה חריפה, בכך שמזגה חומץ לכוס שלו; וכן שהאח משתמש בסמים, בכך שפיזרה קמח על רצפת חדרו. עוד ציינה, כי ייתכן "שהפכה להיות כזאת" מאז שארוסה ביטל בשנת 2016 את האירוסין עמה יומיים לאחר טקס האירוסין. לשאלת הסנגור, מדוע ציינה בהודעתה במשטרה במענה לשאלת החוקר אם יש בעיות בביתה, כי "אין כל בעיה והכל טוב ויפה" - השיבה, כי אמרה הדברים על-מנת שתיעצר ותורחק מביתה לתקופה ממושכת ככל שניתן. עוד העידה, כי גם כאשר מסר לה החוקר בפתח חקירתה שזכותה להתייעץ עם עו"ד, ובכלל זה עם עו"ד מהסנגוריה הציבורית, השיבה לו כי אינה מעוניינת בכך, שכן הייתה מעוניינת להיות מורחקת מן הבית לתקופה ממושכת. בהמשך חקירתה הראשית, כאשר נשאלה הנאשמת כיצד הגיבה לדברי השוטר, שלפיהם היא חשודה בניסיון לביצוע דקירה, הגיבה כדלהלן: "מי שרוצה לבצע מעשה של דקירה או רצח, בא ותוקף את הבן אדם, בא בתקיפה; אבל אני לא באתי בתקיפה, אני עמדתי והראיתי לו. אני הראיתי לו את הסכין, הרמתי, הוצאתי את זה, ואני לא הוצאתי את זה לכיוון למעלה, אלא הייתי מוציאה ומכניסה, מוציאה ומכניסה". לשאלה, מדוע נהגה כך, הוסיפה: "בגלל שאמרתי לכם שאני אגרום לי נזק ואני לא אגרום נזק לזה שבפני" (עמ' 118 ש' 21-26). לשאלת הסנגור, מדוע לא מסרה גרסה זו בחקירתה במשטרה, הגיבה כי באותו שלב הייתה מעוניינת להיעצר ולהיות מורחקת מביתה "לתקופה כמה שיותר ארוכה" (עמ' 119 ש' 1). לשאלה נוספת, מדוע ציינה בחקירה כי חיפשה שוטרים, השיבה, כי "שוטרים מחזיקים בנשק" וקיוותה שהשוטרים יגרמו לה "נזק", מבלי שהתכוונה לגרום להם "נזק" כלשהו. לשאלה, מדוע אמרה בחקירה, כי הכינה את הסכין, ואף השחיזה אותה מבעוד מועד, חזרה על תשובותיה הקודמות: "אמרתי לכם קודם, שהסיבה לכך היא שאני אתרחק כמה שיותר זמן מהבית" (עמ' 121); ובהמשך הוסיפה: "אמרתי את זה כדי להוכיח את זה נגדי, כדי להתרחק תקופה ארוכה או יותר ארוכה מהבית. אני לא הכנתי את זה מלפני ארבעה ימים, אני לקחתי את זה ויצאתי מהבית". לדבריה, הרעיון לפעול כפי שפעלה, עלה במוחה רק בבוקר האירוע, עת החליטה "לברוח מהבית" כדי "שלא יציפו אותה בשאלות" (לעיל). בהתייחסה לשאלת החוקר המשטרתי, מדוע לא בחרה לשים קץ לחייה באמצעות קפיצה מגג של בניין, הבהירה הנאשמת בעדותה בבית-המשפט, כי מדובר בהתאבדות שאסורה על-פי האסלאם, וכי בחרה בדרך שבה תיהרג כחלל (בירי), או שתיעצר ותורחק מביתה לתקופה

ארוכה. את רצונה "לברוח" מהחיים או מהבית הסבירה בהתנהלותה כלפי משפחתה: "הסיבה לכך זה היה מהטעויות שאני עשיתי, מהשקר שאני שיקרתי, אני גרמתי להרבה אנשים להיות ברוגז איתי או לכעוס עליי... ואני בחרתי בדרך הזו דרך לברוח מהמעשים שעשיתי אותם" (עמ' 122, ש' 15-17). כאשר נדרשה להבהיר על-ידי בא-כוחה את התייחסותה בהודאתה במשטרה לביצוע המעשה במקום שבו היה פיגוע מספר ימים לאחר מכן, השיבה, כי ניגשה לאותו מקום משום שיש שם באופן קבוע עמדת משטרה; כי לא חשבה על כל מקום אחר חוץ מהמקום האמור שהיא רואה אותו מדי פעם בטלוויזיה; וכי באותו מקום גם "היה מקרה שקרה" (עמ' 122, ש' 22-29). כשנתבקשה להסביר מדוע אמרה בחקירתה במשטרה כי רצתה להביא מנוחה לאמהות שהילדים שלהם נהרגים, והזכירה את הפיגוע הקודם במקום, ענתה: "אני אמרתי מה שאמרתי בהתחלה בלי לחשוב על הדברים... מה שגרם לי להגיע למצב הזה, הלחץ שהייתי נמצאת בו מהשקר ששיקרתי, אני גרמתי להרבה אנשים מסביבי להתעייף, או להרגיש לא טוב, או גם בגלל שאני התארסתי וגם עזבתי, כל הלחצים האלה גרמו לי להגיע למצב הזה או למקום הזה"; והוסיפה, כי על-רקע התנהלותה כלפי בני משפחתה הגיעה "למצב של ייאוש" (עמ' 123 ש' 6-9; 20). בהקשר זה הוסיפה הנאשמת, כי על-רקע האמור גם כתבה את המכתב נ/1 להוריה, שבו ציינה, כאמור, שהשטן עזב את בית ההורים, ולהורים תהיה מנוחה ממנו. לשאלת הסנגור השיבה, כי בעבר הלכה לרופא או לפסיכולוג, וכי בהמשך קנתה תרופה פסיכיאטרית כלשהי, ללא מרשם רפואי.

14. במהלך חקירתה הנגדית התבקשה הנאשמת, בין-השאר, להתייחס לפרטים שונים שמסרה בהודאתה במשטרה. בהודאה נשאלה הנאשמת על-ידי החוקר, מדוע לא הלכה באותו יום למסגד אל אקצה לפני שיצאה לבצע את הפיגוע, והשיבה, כי לא הלכה למסגד בשל היותה בתקופת המחזור. כשנדרשה בחקירתה הנגדית להתייחס לדבריה אלה, טענה כי לא אמרה את הדברים, אך גם אישרה כי לא הלכה למסגד בשל היותה במחזור. בחקירתה הנגדית ציינה הנאשמת, כי האירועים עם החומץ והקמח, הקשורים לאחיה, התרחשו בארבע הזדמנויות בשנת 2012 או 2013; והוסיפה, כי היו אירועים נוספים בעניינו של האח. היא ציינה, כי באותן שנים (2012 או 2013) היה אירוע שבו הניחה סכין ליד מיטתו של האח ובבוקר דיווחה להוריה שאחיה רצה להרוג אותה; וכי באותה תקופה אף קרעה את תעודת הזהות של האח. כן ציינה הנאשמת בחקירה הנגדית, כי פקדו אותה שני משברי אירוסין. אירוסין שלא צלחו בשנים 2000 או 2001, והמקרה שבו ביטל הארוס את האירוסין יומיים לאחר טקס האירוסין, בתחילת שנת 2016. במענה לשאלת ב"כ המאשימה ציינה שהסיפור הכוזב על מחלת הסרטן שבה לקתה החל בקיץ שנת 2016, תחילה בהודעות באמצעות הטלפון הנייד, ובהמשך בשיחות טלפוניות. עוד ציינה, כי דבר הסיפורים הכוזבים אודות מחלתה נודע לאמה לאחר שטענה באוזני דודתה כי היא מאושפזת בבית-חולים, והדודה טלפנה לאמה לדרוש בשלומה. כן ציינה הנאשמת, במענה לשאלות התובעת שנסמכו על האמור בתעודות הרפואיות בעניינה של הנאשמת, כי אחותה של הנאשמת טענה שהנאשמת "גונבת ומשקרת". לשאלת ב"כ המאשימה, האם במהלך שנים רבות, מאז שנת 2008 ועד לשנת 2016 נוהגים בני משפחתה להטיח בה שהיא "משקרת, גונבת, מספרת סיפורים לא נכונים", השיבה הנאשמת בחיוב (עמ' 12).

133). בהמשך החקירה הנגדית נחקרה הנאשמת על נסיבות מסירת הודאתה במשטרה. לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע בחקירתה לא אמרה שביקשה להיעצר, אלא מסרה שביקשה להמית אחרים ולהיהרג, השיבה, כי לא התכוונה לגרום נזק לאחרים, אלא לעצמה. לשאלה, מדוע מסרה בחקירתה במשטרה, כי רצתה לדקור את השוטר כדי להרגו, שכן הם (השוטרים) הורגים אחרים - השיבה כי בסופו של דבר היא לא נפגעה מירי השוטרים ובשלב זה הייתה מעוניינת להיעצר לתקופה מרבית, וכלשונה: "בגלל שאני לא נגרם לי נזק, ואני חשבתי בתוך תוכי שעכשיו יעצרו אותי ואני רוצה שהתקופה תהיה ארוכה, וזה הכי ארוך שאני רחוקה מהבית" (עמ' 135 ש' 10). כשנשאלה הנאשמת בהמשך החקירה, בדבר גרסתה בחקירתה במשטרה, שלפיה הגיעה לצומת ההוספיס כדי לנקום על אירוע שהתרחש שם מספר ימים לפני כן, ציינה הנאשמת כי ידעה על המקום מצילומים בטלוויזיה, וכי לא עלה בדעתה "לבדוק מקום אחר". לשאלה, מדוע לא נהגה כפי שנהגה כלפי שוטרים אחרים בדרכה לעיר העתיקה, השיבה כי לא ראתה שוטרים אחרים בדרכה, כי לא עלה בדעתה לעשות זאת במקום אחר, וכי בחרה בזירה הספציפית משום "שקורים אירועים במקום הזה" (עמ' 135-144). לשאלה, מדוע לא עשתה זאת בהזדמנות הראשונה כשראתה שוטר או חייל, ענתה: "עשיתי את מה שעשיתי בלי לחשוב" (עמ' 137). בהמשך חקירתה הנגדית הופנתה הנאשמת לשאלת החוקר בחקירתה במשטרה: "אם נפגשת עם אזרחים יהודים עוברים ברחוב היית תוקפת אותם בסכין?", ולתשובתה: "אני עושה את זה, אם אני הייתי רואה. כן הייתי עושה את זה" (ת/1, עמ' 6, ש' 35-38). הנאשמת טענה, כי לא אמרה לשוטר את הדברים: "אני לא אמרתי שאני אהרוג אזרחים" (עמ' 140, ש' 19; עמ' 141, ש' 15). בשלב זה העיר אחד השופטים לפרוטוקול, כי ניכר שהעדה מערבבת בתשובותיה בין מה שאמרה בחקירתה לבין מה שאמרה בעדותה, וכי לשאלת בית-המשפט בשלב קודם בעניין גרסתה בחקירה בדבר רצונה להרוג יהודים, השיבה שאמרה זאת בכזב כדי להיאסר לתקופה ממושכת (עמ' 141-142). בהמשך לתשובה זו שבה והדגישה הנאשמת: "כל מה שסיפרתי בקשר למקרה, המניע לזה הוא שאני אתרחק לתקופה כמה שיותר ארוכה מהבית. והסיבה לכך זה השקרים ששיקרתי, המחלה שטענתי שיש לי, הגניבות שהייתי גונבת, בגלל גם שהתארסתי ועזבתי, כל הדברים האלה והלחץ, אני נאלצתי לדבר הזה או למעשה הזה, אבל לא הייתה לי כוונה שאני אזיק למישהו" (עמ' 143, ש' 9-13). בהקשר זה אף ציינה קודם לכן - "כל מה שעשיתי, בגלל הלחצים שהיו בתוכי, אני לא התכוונתי לרצח או לרצוח. לא היו לי כוונות..." (עמ' 137). במענה לשאלת ב"כ המאשימה, מדוע אמרה בחקירתה במשטרה, כי ביקשה לדקור בחזה, שבה וציינה הנאשמת, כי הדברים נמסרו בשל הלחץ וכן מרצונה להיות מורחקת מביתה "לתקופה הכי ארוכה" (עמ' 144, ש' 20). באשר להתנהלותה במהלך האירוע, עת הוציאה את הסכין פעם אחר פעם מתיקה, נשאלה העדה מדוע המשיכה להחזיק בסכין, והשיבה כי עשתה זאת "כדי שיעצרו אותי או יהרגו אותי או ירצחו אותי". לשאלה, מדוע השחיזה את הסכין מספר ימים לפני האירוע, טענה כי לא השחיזה את הסכין, כי את הסכין החליטה ליטול מביתה רק ביום האירוע, וכי כיזבה בהודאתה בדבר השחזת הסכין זאת במסגרת מאמציה להיאסר לתקופה ארוכה (עמ' 146-147). לשאלה חוזרת ונשנית של ב"כ המאשימה אשר הועלתה פעם אחר פעם במהלך החקירה הנגדית, מה הייתה כוונתה בעת ההגעה לעיר העתיקה - להיעצר או להיהרג, השיבה הנאשמת: "אם

היו יורים בי הייתי נפגעת... כשעצרו אותי אמרתי את זה בחקירה כדי להיות רחוקה תקופה יותר ארוכה מהבית" (עמ' 147, ש' 20). באותו הקשר שבה והדגישה: "או שיהרגו או ירצחו אותי, או שיעצרו אותי; אבל לא התכוונתי בכלל לפגוע במי שלפני... רציתי למות בגלל המעשים שעשיתי אותם וזה שבפניי יפגע בי או יגרום לי נזק" (עמ' 148, ש' 26-28). כן הוסיפה, כי אם היו יורים בה הייתה נתפסת כשהיד (עמ' 149).

עדות הפסיכיאטר מטעם ההגנה

15. הפסיכיאטר מטעם ההגנה, ד"ר ראסם כנאענה, ערך חוות-דעת והעיד בבית-המשפט. המומחה נסמך בחוות-דעתו, בין-השאר, על חומר החקירה, על דו"ח חדר מיון מבית-החולים "איתנים" מיום 26.12.16, על רישומים מתיקה הרפואי של הנאשמת, זאת בנוסף לבדיקת הנאשמת בכלא וקבלת פרטים מבני משפחתה (שני הוריה, אחיה ואחותה). המומחה הפנה בחוות דעתו לתיעוד בתיקה הרפואי של הנאשמת בקופת חולים: בחודש אוגוסט 2007 צוין מצב חרדתי-תגובתי; בחודשים ינואר ופברואר 2008 מופיעים רישומים על אבחנה של הפרעת אישיות, ללא ציון סוג ההפרעה; בחודש אוגוסט 2014 ישנו רישום בדבר מתן תרופה נוגדת חרדה; ובחודש יוני 2016 מופיעים רישומים שיש בהם כדי לבטא ירידה חדה במשקל על-רקע דיכאוני.

בחוות-דעתו קבע ד"ר כנאענה, כי מתוך האנמנזה שנתקבלה מבני המשפחה עולה תמונה שמשקפת הפרעה עמוקה בקשריה הבינאישיים של הנאשמת, חוסר יציבות רגשית, נסיגות במצבי רוח, מחשבות יחס (אך לא בעוצמה של מחשבת-שווא פסיכוטית), התנהגויות ביזאריות, חוסר אמון כולל בדמויות משמעותיות בחייה וגישה עוינת בצורה מופרזת כלפי חלק מבני משפחתה. תכנים אלו מעלים, להערכת המומחה, חשד סביר לאבחנה מבדלת בין הפרעת אישיות לא יציבה רגשית-גבולית, לבין הפרעה סכיזופרנית. המומחה התרשם, כי הנאשמת לא הייתה במצב פסיכוטי בעת האירועים. עם זאת הוא העריך, כי קיימת סבירות שאותה אבחנה מבדלת בין שתי ההפרעות הנפשיות, השפיעה על שיקול דעתה של הנאשמת בעת ביצוע המעשים, וסביר שעל-רקע זה עלו אצלה מחשבות ורצון להגיע לסיטואציה של "התאבדות" אשר תבוצע על-ידי אחרים ותראה כמקובלת מבחינה דתית וחברתית. כן ציין, כי הנאשמת הייתה במשבר דיכאוני עם תחושות של ייאוש, "מחשבות יחס" כלפי בני משפחתה (תפיסת האב כדמות עוינת - "שטן", ותחושה שהיא נתפסת כנטל כבד על המשפחה) אשר בעקבותיהן גם עלו אצלה מחשבות ורצון להתרחק מסביבתה וממשפחתה, שבאו לידי ביטוי בהצהרות לאחר האירוע שבהן הדגישה את כוונתה לפגוע בחיילים. את היעדר הכוונה לפגוע בחיילים אף הסיק המומחה מעדויות שני השוטרים, בדבר התנהלותה של הנאשמת באירוע, שלא כללה ניסיון לפגוע בהם; ואת הכוונה למות במהלך האירוע, ללא כוונה ממשית לביצוע מעשה טרור, אף הסיק מהדו"ח של החוקרת רס"ר לירון ניצ'קו. מהרישום של דו"ח

חדר המיון של בית-החולים "איתנים" מיום 26.12.16 שבו ציינה הנאשמת, בין-השאר, כי שבתה רעב מספר ימים טרם מעצרה וכי ביום המעצר נטלה סכין וצעדה לעיר העתיקה כדי שחיילים יעצרו אותה או יהרגו אותה, על-רקע ריב קשה שהיה לה עם הוריה - הסיק המומחה, כי תוכן הדברים משקף משבר נפשי אשר בעקבותיו התכוונה הנאשמת להתנהל בצורה שתרחיק אותה מביתה או שתגרום למותה - משאלה אובדנית ללא כוונה לפגוע באחרים. בפרק הסיכום בחוות-דעתו קבע המומחה, כי אין עדות בדבר היות הנאשמת במצב פסיכטי בעת האירוע, כי "קיימת סבירות רבה שמדובר באבחנה מبدלת בין הפרעה סכיזופנית לבין הפרעת אישיות לא יציבה רגשית, עם נסיבות דיכאוניות, אשר מהווים בסיס ומניע להתנהגותה, עם סבירות רבה שאותה התנהגות ביטאה בעיקר רצון להתרחק מהמסגרת המשפחתית, וגם אין לשלול סבירות למחשבות לשים קץ לחייה באותה תקופה, ובצורה שלא תיתפס כהתאבדות, ובכך היא תהיה מקובלת מבחינה חברתית ודתית, תוך שלילת כוונה לפגוע בחייל או באחרים" (נ/3, ע' 8).

16. בחקירתו הנגדית של המומחה בבית-המשפט, אישר הלה כי את הגרסאות על התנהלות הנאשמת בביתה קיבל מבני המשפחה, אך לא היה להן תיעוד במסמכים רפואיים כלשהם, מעבר לתיעוד הרפואי על עצם קיומן של בעיות נפשיות. הוא הוסיף וציין, כי כאשר בדק את הנאשמת בבית-הסוהר, החומר שהיה ברשותו היה דל יחסית, אשר "הצביע לכיוון בעיות רגשיות ונפשיות מעברה", אך "לא הצביע על מחלת נפש" (עמ' 159). כן ציין, כי מחמת דלות החומר לא ניתן להעריך מה מהות הפרעת האישיות, וכי מכל מקום - אין הנאשמת סובלת ממחשבות שווא, בהדגישו ש"מחשבות יחס" אינן מחשבות שווא (עמ' 161-164). ב"כ המאשימה ציינה, כי המומחה חרג מסמכותו בעת שבחר להתייחס לסבירות ולהגיון של פרטים שמסרה הנאשמת בהודאתה במשטרה, שמהם אף ביקש להסיק על שיפוט מציאות לקוי. המומחה הבהיר, כי תשובות כלליות שמסרה הנאשמת בחקירתה במשטרה, על בחירת מיקום האירוע הספציפי, "ייתכן" שמצביעות על שיפוט מציאות "קצת לקוי"; אך הדגיש, כי לא קבע ששיפוט המציאות לקוי (עמ' 154, ש' 21; עמ' 155, ש' 20). בהמשך עדותו ציין המומחה, כי קיימות שתי אפשרויות: האחת - שהנאשמת התכוונה לבצע פיגוע; והשנייה - "שהיא תגיע לסיטואציה מתוך מצב של ייאוש שהיא תיהרג"; וציין, כי נראית לו האפשרות השנייה. לשאלה, האם לא קיימת אפשרות שלישית, שמא רצתה הנאשמת גם לפגוע וגם להיהרג, אישר כי הנושא מחוץ לתחום המומחיות שלו, וכי לא קבע האם הנאשמת ביקשה לפגוע, אם לא. הוא הבהיר, כי בסוגיה זו אמור בית-המשפט להכריע; וכי קביעתו כמומחה היא שהנאשמת סבלה מהפרעות נפשיות, בעיות התנהגותיות, מצוקה משפחתית קשה, וסביר להניח שהייתה במצב של ייאוש ודיכאון בתקופה שקדמה לאירוע. הוא לא שלל אפשרות שהייתה לנאשמת גם כוונה לבצע רצח או פגיעה, קביעה אשר נתונה להכרעת בית-המשפט; אך הבהיר, כי התרחיש השני - רצון של הנאשמת להיהרג מירי השוטרים או להיעצר על-ידם - מתיישב עם אישיותה ומצוקותיה שצוינו לעיל. בצד זאת אישר, כי הערכתו זו איננה מסקנה בתחום מומחיותו, תחום הפסיכיאטריה (עמ' 159); כי בשיחתה עמו לא אמרה הנאשמת כי רצתה להיהרג בידי השוטרים; וכי הערכותיו על מטרתה באירוע הן מסקנות ממכלול החומר שעניין בו, לרבות גרסאותיה במשטרה (עמ' 15).

165-167).

עדויות הורי הנאשמת

17. אביה של הנאשמת, יוסף אפגאני, העיד בחקירתו הראשית על התנהלותה של הנאשמת בבית ועל בעיותיה הנפשיות. לדבריו, הנאשמת סובלת מבעיות נפשיות, שהושפעו, בין-השאר, מכישלון אירוסיה לשני אנשים. לדבריו, הנאשמת הפגינה התנהגויות חריגות ו"מוזרות" מזה כעשר שנים, ובין-השאר, העלאת טענות כוזבות, לאחרונה, שלפיה היא חולת סרטן ומקבלת טיפולים, עובדה שנתגלתה לו ולאשתו רק בעקבות דיווח שנתקבל מדודתה של הנאשמת. על-פי עדותו, בבוקר האירוע הטיח בה דברים על התנהלותה בעניין זה, והיא "התחילה להתעצבן" כתוצאה מכך. בהמשך היום נודע לו על מעצרה בעקבות האירוע. הוא הוזמן למשטרה, שם קיבל את המסמך שכתבה הנאשמת (נ/1) שבו ציינה, בין-השאר, ש"השטן שבבית שלך הלך - אבא". בהקשר זה ציין האב, כי המילה "שטן" הוזכרה על-ידו כלפי בתו כעשר שנים לפני כן במהלך ויכוח, עת טען שמעשיה הם "כמו שטן בצורה של בן אדם". לדבריו, מאז שנת 2008 ניסו בני המשפחה להפנות את הנאשמת לקבלת טיפול בתחום הנפשי, אך הנאשמת סירבה לקבל טיפול, אם כי נטלה באופן עצמאי כדורים. חלק מההתנהלות החריגה הייתה על-רקע סכסוך בינה לבין אחיה. במסגרת ההתנהלות החריגה של הנאשמת ציין האב את נטייתה לשקר. הודעתו של האב במשטרה הוגשה כחלק מעדותו. בהודעתו ציין, כי בתו חולת נפש, כי הניסיונות לשכנע אותה לקבל טיפול רפואי לא צלחו, וכי היא סובלת מ"פיצול אישיות" ומרבה לשקר. יצוין, שבאותה הודעה לא ציין האב כי הטיח בביתו בבוקר האירוע את נושא ההתחזות הכוזבת כחולת סרטן, ואף מסר: "ישבנו בבוקר דיברנו רגיל" (ת/8, ש' 17). בחקירתו הנגדית ציין האב, כי לא סיפר בהודעתו על העימות שהיה לו עם בתו בבוקר האירוע, שכן בזמן החקירה היה "בהלם" כתוצאה מקבלת המידע שלפיו הנאשמת הייתה מעורבת בניסיון פיגוע. כן ציין, כי בתו לא מסרה לו דבר על שביתת רעב שבה נקטה בעקבות המצב הביטחוני; וכי לא שמע מעולם שהנאשמת גנבה ממנו כסף. בנוסף מסר, כי לפני כעשור שפכה הנאשמת קמח וטענה שמדובר בסמים שאחיה משתמש בהם; מזגה חומץ לתוך כוס וטענה בכזב בפני אמה שמדובר באלכוהול ששותה אחיה; וכן הניחה סכין מתחת למיטת אחיה וטענה באוזני האם שהלה ניסה לדקור אותה.

18. אמה של הנאשמת, ראביה אפגאני, מסרה תיאור דומה על התנהגותה של בתה, וציינה, כמו בעלה, כי הנאשמת סבלה מבעיות נפשיות, ולא הסכימה לקבל טיפול. אף היא סיפרה על המידע שהופתעה לשמוע מדודתה של הנאשמת, לפיו הנאשמת סיפרה לה שהיא חולת סרטן ומקבלת טיפולים; על משבר האירוסין של הבת שהחריף את מצבה הנפשי; ועל קנאתה של הנאשמת באחיה, אשר גרמה לה בעבר, לפני כעשר שנים, לטפול אשמות שווא, כמו -

שריפת תעודת הזהות של האח, מזיגת חומץ והעלאת טענה כי מדובר באלכוהול ששותה האח, פיזור קמח בטענה שמדובר בסמים שבהם משתמש האח, גניבת כסף מאחותה ואביה והתחזות בפני מנהלת בית-הספר של אחד מנכדיה שבמסגרתה סיפרה כי היא עובדת משרד החינוך ותספק ציוד לבית הספר. על-פי עדותה, ניסתה לשכנע את הנאשמת לקבל טיפול פסיכיאטרי ואף לקחה אותה פעם אחת לרופא, אך הנאשמת סירבה להמשיך טיפול. לשאלת ב"כ המאשימה, האם הנאשמת שבתה רעב עובר לאירוע הנדון בשל המצב הביטחוני (טענה שהנאשמת העלתה בשיחתה עם הרופא בבית-החולים "איתנים"), השיבה כי לא ידעה דבר על שביתת רעב, אם כי הנאשמת "לא אכלה כרגיל וכמו שצריך" (עמ' 195).

עיקר טיעוני הצדדים בסיכומיהם

19. התביעה גורסת, כי התנהגות הנאשמת בזירה, כפי שהיא מתועדת בסרט מצלמת האבטחה, כפי שתוארה בעדויות שוטרי מג"ב שניצבו בעמדה, וכפי שהיא עולה מהודעתה המפורטת של הנאשמת בחקירה המשטרתית, מבססת - מעבר לספק סביר - את המסקנה, כי הנאשמת ביקשה לבצע באותו יום פיגוע דקירה קטלני. לטענת המאשימה, גרסתה המאוחרת של הנאשמת, כי באותו יום ביקשה רק להיעצר או למות מירי השוטרים מבלי שתיפגע במי מהשוטרים, אינה מתיישבת עם התנהלותה בזירה, עת התקרבה לשוטרים בהססנות, כשהיא מנסה להחביא את הסכין; כאשר הססנות זו מעידה, על-פי הנתען, על התלבטות האם עומדת לנאשמת עדיין האפשרות להוציא את תכניתה אל הפועל. המאשימה מבקשת לדחות את גרסת הנאשמת, שלפיה רק "הראתה" לשוטרים את הסכין, שכן אם כוונתה הייתה רק להראות את הסכין, די היה בהצגתה בפעם הראשונה; וכי הוצאת והכנסת הסכין לתיק מספר פעמים מלמדת על-כך שהנאשמת היססה בהוצאת תכניתה לפועל רק בשל כך שהחילים כיוונו לעברה באותה העת את הנשק. לטענת התביעה, גרסתה המאוחרת של הנאשמת היא עדות כבושה שאינה אמינה, ואשר אינה מתיישבת, כאמור, עם עדויות השוטרים ועם הנחזה בסרט. על-פי הנתען, לו רצתה הנאשמת רק להיעצר או לגרום למותה, היא הייתה אמורה להתקרב בנחישות לעבר השוטרים כשהסכין שלופה בידה ומופנית לעברם (יוער, כי בהקשר זה ההגנה טוענת למסקנה הפוכה, שלפיה לו רצתה הנאשמת לפגוע בשוטרים הייתה יכולה להתקרב בנחישות לעברם כשהסכין שלופה בידה ומופנית לעברם). לטענת התביעה, אין מקום ליתן אמון כלשהו בגרסתה הכבושה של הנאשמת ובעדותה בבית-המשפט, זאת בין-השאר - הואיל ומדברי הנאשמת עצמה ומדברי בני משפחתה עולה, כי היא נוהגת לשקר (כאשר הרושם הוא ש"הנאשמת היא כנראה שקרנית טובה ואפילו טובה מאוד", ויש להיזהר, אפוא, בעדותה); והיות שקיימות סתירות בין גרסאות הנאשמת לבין גרסאות אביה ואמה, בשאלה אם בבוקר האירוע נקלעה למצוקה חריגה שהובילה אותה לבצע את המעשים. לטענת התביעה, להודאתה של הנאשמת במהלך החקירה המשטרתית (חקירה שהתנהלה באווירה נינוחה) משקל פנימי רב, זאת בהתייחס לכל שלבי האירוע - ההחלטה לבצע את המעשה, גם אם נעשתה על-רקע

מצוקה אישית; ההצטיידות בכלי קטלני, הסכין החדה וארוכת הלהב; הסיבה שבעטיה נבחרה הזירה בצומת ההוספיס, על-רקע הריגתו של צעיר על-ידי שוטרים במהלך פיגוע דקירה שבוצע באותו מקום מספר ימים לפני כן; והכוונה שעמדה ביסוד המעשים - דקירת חייל באזור רגיש בגופו, כמו החזה, במטרה לגרום למותו. את הדברים שנכתבו על-ידי הנאשמת להוריה, לאחר מסירת הודאתה במשטרה, ראתה התביעה כמתיישבים עם דברי מי שהודתה בביצוע עבירת ניסיון רצח וצפויה לעונש מאסר ממושך; ואת עדותה בבית-המשפט, שלפיה לא התכוונה לדקור חייל, אלא רק להיעצר או להיהרג מירי החיילים, ראתה התביעה כניסיון להתחמק מעונש מאסר ממושך. כן טוענת המאשימה, בין-השאר, כי אף אם תתקבל גרסת הנאשמת, שלפיה פעלה בשל מצוקה נפשית כלשהי, שעוררה בה רצון להתרחק מבני משפחתה, הרי שעובדה זו אינה עומדת בסתירה לרצונה לבצע פיגוע, ולגרום למותו של חייל, שבעקבותיו יירו בה החיילים למוות, או תיאסר לתקופה ממושכת. המאשימה לא שללה את האפשרות שהנאשמת ביקשה לבצע את הפיגוע על-רקע משולב - רצון להתרחק מבני משפחתה ורצון לבצע פיגוע. בהקשר זה ציינה המאשימה, כי בגל פיגועי הטרור בוצעו פיגועים על-ידי אנשים על-רקע מצוקות אישיות ונפשיות שונות. באשר לראיות ההגנה, הפנתה המאשימה לסתירות שבין עדות הנאשמת לבין עדויותיהם של אביה ואמה בפרטים שונים; אם כי הסכימה, כי היו בעיות בהתנהלותה של הנאשמת, ובפרט ביחסיה עם בני משפחתה, וכי לא ניתן לשלול, כאמור, שפעלה גם בשל מצוקה נפשית כלשהי. בכל הנוגע לעדות המומחה מטעם ההגנה, ציינה המאשימה, כי לכל היותר סובלת הנאשמת מבעיות נפשיות שאינן מחלת נפש או פסיכוזה; וכי אף אם הייתה הנאשמת נתונה במצוקה משפחתית, או במצב של ייאוש או דיכאון, הרי שאין לכך נפקות לעניין כוונתה באותו יום לבצע פיגוע דקירה. על-כן גרסה המאשימה, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת ביקשה לבצע פיגוע דקירה וניסתה לדקור חיילים, מתוך כוונה לגרום למותם.

20. ההגנה טענה בסיכומיה, בין-השאר, כי כל כוונתה של הנאשמת באירוע הייתה להביא לכך שתורחק מביתה, בכך שתיעצר לתקופה ארוכה, או שהשוטרים יירו בה והיא תיהרג או תיפצע; וכי לא הייתה לה כל מטרה להרוג אדם, לא כל שכן חייל או שוטר, ואף לא הייתה לה כוונה לפצוע איש. לדברי הסנגור, אין מדובר בגרסה כבושה, אלא בגרסה שהועלתה על-ידי הנאשמת יומיים לאחר מעצרה, כבר בעת שנבדקה על-ידי רופאים בחדר המיון הפסיכיאטרי בבית-החולים "איתנים". הוא הדגיש, כי המסמך הרפואי שבו הועלתה גרסת הנאשמת הוגש בהסכמת הצדדים, וכי ב"כ המאשימה לא חקרה את הנאשמת על האמור במסמך זה. לגרסת ההגנה, מכלול הראיות שהוצגו בבית-המשפט מוביל למסקנה, כי נותר ספק סביר באשר לכוונתה של הנאשמת לבצע עבירת ניסיון רצח, או כל עבירה של פגיעה בגופו של אדם; וכי מעשיה כונו רק ליצירת פרובוקציה, שסברה כי תוביל לכך שהשוטרים יירו בה, והיא תיהרג או תיעצר. משלא התממשה תכניתה למות באמצעות ירי השוטרים, ומשנעצרה - היא נתנה תשובות במהלך החקירה אשר כונו לסבך את עצמה במעשה חמור, דבר שיבטיח את הרחקתה ממשפחתה לתקופה ממושכת. בהקשר זה טענה ההגנה, כי ראוי שבית-המשפט יעדיף את עדותה של הנאשמת בבית-המשפט, ולא ייתן משקל להודעתה במשטרה, שבה, על-פי הנטען,

כיזבה בתשובותיה; ובפרט כאשר חקירת המשטרה הייתה, "בעייתית" כלשון ההגנה, נוכח העובדה שהחוקרים נמנעו מלמצות את החקירה בעניין סתירות בגרסתה של המערערת והאפשרות שמסרה פרטים כוזבים כדי שתורחק מביתה לתקופה ממושכת. הואיל וביסוד הראיות המפלילות ניצבים סרט מצלמות האבטחה ועדויות השוטרים, הלין הסנגור על-כך שבטרם מסירת העדות בבית-המשפט, הציגה המאשימה לכל אחד מהשוטרים את סרט מצלמת האבטחה. לדבריו, העדים יכלו לרענן זיכרונם מהודעתם שנמסרה בתכופ לאירוע, והחשש הוא כי הסרט גרם לעדים "להטיית מחשבה", בכך שהעידו גם על פרטים שלא זכרו אך הופיעו בסרט. עוד טענה ההגנה, כי התנהלות הנאשמת אל מול השוטרים, כנחזה בסרט וכמפורט בעדויות השוטרים, אינה מתיישבת כלל עם כוונה לתקוף את השוטרים או לדקור אותם; ואם הייתה הנאשמת מעוניינת לפגוע במי מהם, יכלה בנקל להפנות את הסכין לכיוונם, להתקרב לעברם ואף "להסתער" עליהם מהצד. לשיטת ההגנה, ניכר כי התנהגות הנאשמת, ובכלל זה ההססנות אגב הצגת הסכין לשוטרים, והוצאתה והכנסתה לתיק שלוש פעמים, מבלי שזו כלל כוונה לעברם, מצביעה על-כך שכל כוונתה הייתה לכך שהשוטרים יראו שיש בידה סכין; זאת, על-מנת שיירו בה. לטענתה, לא ניתן לשלול כי אותה התנהגות הססנית מלמדת על-כך שהנאשמת המתינה לכך שהשוטרים יפעלו ויירו בה, שכן הרצון שלה היה בראש ובראשונה שיירו בה ויהרגו אותה, ולא רק להיעצר; וצריך לשפוט את התנהגותה בזמן האירוע מנקודת מבטה, ולא מנקודת מבטו של אדם המכיר את ההנחיות לעניין הפתיחה באש. הסנגור מוסיף וטוען, כי גם מעדויות שני שוטרי מג"ב ניתן ללמוד שכל כוונתה של הנאשמת הייתה להיהרג מבלי לגרום נזק לאיש. בהקשר זה הדגיש, כי על-פי עדותם של השניים הנאשמת הכניסה והוציאה את הסכין לתיק בעת שעמדה מולם, זאת כאשר הלהב לא הופנה לעברם אלא היה בניצב כלפי מטה, ואף הניחה כעבור מספר שניות את התיק על הרצפה בעקבות קריאותיהם של השוטרים. באשר למטרתה של הנאשמת באירוע, הפנתה ההגנה בין-השאר לעדות השוטרת לירון, שלה אמרה הנאשמת, בתכופ למקרה, כי רצונה למות. באשר למשקלה של הודאת הנאשמת בחקירה במשטרה, טען הסנגור כי יש להעדיף את עדותה של הנאשמת בבית-המשפט בדבר נסיבות מסירת ההודאה במשטרה, קרי - הרצון להיות מורחקת מהבית; וכי גרסת הנאשמת, שלפיה ביקשה להיהרג או להיעצר ולא לפגוע במי מהשוטרים, אינה גרסה כבושה שהועלתה רק בפרשת ההגנה, שכן היא נזכרה גם בבדיקה הפסיכיאטרית בבית-החולים "איתנים". בנוסף הלינה ההגנה על פגמים בחקירה המשטרית, שבעטיים יש ליתן משקל מועט להודאת הנאשמת במשטרה, ובין-היתר: ניהול שיחה עם הנאשמת מחוץ לחדר החקירה ללא תיעוד חזותי, הן "השיחה המוקדמת" עם החוקר והן הריאיון עם הקצין הממונה; אי-אזהרת הנאשמת לפני החקירה בביצוע של עבירת ניסיון רצח; הפניית שאלות מדריכות במהלך החקירה; ומחדלי חקירה שונים. באשר למחדלי החקירה, הלינה ההגנה על-כך שהנאשמת לא נחקרה - על סבירות הודאתה בדבר כוונתה לפגוע בשוטרים, כאשר לא התקרבה לעברם מן הצד ולא התנפלה עליהם למרות האפשרות לעשות זאת; על הגרסה שמסרה בבית-החולים הפסיכיאטרי, שלא כללה הודאה בכוונה לדקור אדם; על נסיבות כתיבת המכתב להוריה (נ/1); ועל הראיות שנאספו לאחר גביית הודאתה בדבר התנהגותה הבעייתית ונטייתה לשקר ולמסור פרטים כוזבים. לטענת ההגנה, יש להעדיף את עדותה של הנאשמת בבית-המשפט על-פני גרסתה

בחקירה המשטרתית, גם לנוכח פרטים כוזבים שמסרה בהודאה, כגון: היעדר מצוקה נפשית ויחסים תקינים לחלוטין עם הוריה; וכן לאור ההסברים שמסרה בעדותה על הסיבות שבעטיין מסרה הודאה כוזבת במשטרה על כוונתה לבצע פיגוע. בסיכום גורסת ההגנה, כי ממכלול חומר הראיות עולה שיש להעדיף את עדותה של הנאשמת בבית-המשפט על-פני הודאתה במשטרה; ולחלופין - מתעורר ספק סביר שמא באירוע הנדון כל שביקשה הנאשמת הוא שהשוטרים יירו בה או יעצרו אותה, ולא הייתה לה כל כוונה מוקדמת לפגוע בהם בכל דרך שהיא, לא כל שכן - לגרום למותם. על-כן, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשמת, ולו מחמת הספק.

ההכרעה העובדתית

21. אין חולק, כי במועד האירוע הגיעה הנאשמת לזירת האירוע כאשר היא מחזיקה סכין בתיקה, ואין מחלוקת שהיא הוציאה את הסכין מהתיק כאשר התקרבה לשני שוטרי מג"ב, עדי התביעה. על מעשיה של הנאשמת בזירה ניתן ללמוד, כאמור, הן מסרט מצלמות האבטחה, והן מעדויות השוטרים, והמחלוקת בעניין עצם התנהלותה עד לשליפת הסכין מהתיק הייתה מצומצמת. עיקר המחלוקת התמקדה, כאמור, בשאלת כוונותיה ומטרתה של הנאשמת בעת שהגיעה לזירה ושלפה את הסכין מהתיק: האם מדובר היה בניסיון לדקור את מי מהשוטרים, ואגב כך להיהרג כ"שהידה", או להיעצר - כטענת המאשימה; או שמא הגיעה הנאשמת לזירה ושלפה את הסכין מתיקה, רק במטרה שהשוטרים יירו בה ויהרגו אותה, או שיעצרו אותה, ללא כל כוונה לפגוע בהם - כגרסת ההגנה.

22. אקדים ואומר, כי הגעתי לכלל מסקנה שאשמתה של הנאשמת בעבירת ניסיון הרצח, הוכחה בנטל המוטל על המאשימה במשפט פלילי; קרי - מעבר לכל ספק סביר. מדובר בניסיון לביצוע פיגוע דקירה קטלני, אשר למרבה המזל סוכל בשל ערנות השוטרים ותגובתם המהירה, עת קפצו לאחור וכיוונו את נשקם לעבר הנאשמת ברגע שבו הוציאה לראשונה את הסכין מהתיק. מסקנה זו נלמדת מהודאתה המפורטת של הנאשמת בחקירתה במשטרה - על תכנון הפיגוע, על בחירת הזירה, על ההצטיידות בסכין, על ההגעה למקום הקונקרטי ועל תחילת ההוצאה לפועל של התכנית לנסות לדקור שוטר למוות, כדי ששוטרים יירו בה ותהפוך לשהידה; והיא נתמכת בהתנהלותה בזירה, כפי שנצפתה בסרט מצלמות האבטחה וכפי שתוארה בעדויות שני שוטרי מג"ב. עדות הנאשמת בבית-המשפט, שלפיה רק רצתה להראות לשוטרים שבידיה סכין, על-מנת שאלה יירו בה או יעצרו אותה, מבלי שכלל התכוונה לדקור אותם או לפגוע במי מהם - הנה גרסה כבושה, בלתי סבירה ולא אמינה; אשר לא מתיישבת עם מכלול הראיות. להלן הטעמים למסקנתי זו.

23. באשר לרקע הנפשי של הנאשמת, הרי שממכלול הראיות עולה, כי לנאשמת היו בעיות אישיות ונפשיות; וניתן

לצאת מן ההנחה שהיא סבלה עובר לאירועים ממצוקה נפשית ואף מדיכאון. בהקשר זה יוער, כי בחלק ניכר של פיגועי הטרור בגל הפיגועים שהחל בשנת 2015, ביקשו המפגעים לדקור יהודים, וכן שוטרים וחיילים, כשהם ערים לכך שבמהלך הפיגוע יקפדו את חייהם מאש כוחות הביטחון. חלק מהמפגעים אף ביקשו לבצע, מבחינתם, "פיגוע התאבדות", שבו יקפדו חייהם, ובכך יהפכו, על-פי תפיסת חיים מעוותת ומסולפת, ל"קדושים" או "שהידים", ואף יזכו להערכת אחרים. בפסקי-דין לא מעטים שניתנו על-ידינו נדון עניינם של מפגעים שביצעו פיגועי טרור, או שניסו לבצע פיגועי טרור, מתוך כוונה שאף הם יהרגו באירוע ויהפכו ל"שהירים". חלקם ביצעו את המעשים על-רקע מצוקות אישיות קשות, ובכללן - משברים נפשיים, דיכאון ומחשבות אובדניות. כך גם עניינה של הנאשמת. מעדותו של הפסיכיאטר מטעם ההגנה, עולה כי לנאשמת הפרעה עמוקה בקשרים בינאישיים, חוסר יציבות רגשית ונסיגות במצבי רוח. ד"ר כנאענה העריך, כאמור, כי קיים חשד סביר לאבחנה מבדלת בין הפרעה אישיות לא יציבה רגשית-גבולית, לבין הפרעה סכיזופרנית; והתקשה לקבוע אבחנה מדויקת בעניינה של הנאשמת. מכל מקום, לא הייתה מחלוקת שלנאשמת לא היו מחשבות פסיכוטיות. כעולה מעדותו של המומחה מטעם ההגנה, בין-השאר, בהסתמך על עדויות בני המשפחה, מעשיה של הנאשמת נבעו ממשבר דיכאוני, עם תחושות של ייאוש וכן מחשבות יחס כלפי בני משפחתה (ותפיסתה אותם כעוינים אותה). המומחה מטעם ההגנה אף ציין, כי קיימת סבירות שעל-רקע המצוקה הנפשית עלו אצל הנאשמת מחשבות ורצון להגיע לסיטואציה של התאבדות שתבוצע באמצעות אחרים, ותראה כמקובלת מבחינה דתית וחברתית. על-רקע מצבה הנפשי האמור, יש לצאת, אפוא, מן ההנחה שהתנהלות הנאשמת עובר לאירוע ובמהלך האירוע, נבעו מרצון ל"התאבד" באמצעות ירי של שוטרים לעברה, זאת על-רקע משבר נפשי. הרצון להתאבד אף הובע על-ידי הנאשמת במפורש, הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה בבית-המשפט, והוא אף בא לידי ביטוי בדבריה לשוטרת עם מעצרה, כי היא "רוצה למות". המחלוקת בין הצדדים נסבה, כאמור, בשאלה, האם הנאשמת ביקשה לדקור חיילים או שוטרים, במסגרת ניסיונה להתאבד ולהפוך ל"שהידה", קרי - לבצע "פיגוע התאבדות"; או שמא רק ביקשה ליצור תרחיש שבו לא תדקור איש אך תיהרג מירי שוטרים, או תיעצר.

24. אפנה תחילה להכרעה העובדתית, אודות התנהלות הנאשמת בזירה, כפי שהיא עולה מצפייה בסרט מצלמות האבטחה ומעדויותיהם של השוטרים. השוטרים עמדו ב"צומת ההוספיס" מאחורי מחסומים, אך ניתן היה להגיע אל השוטרים דרך רווחים צרים שהיו בין המחסומים, מהצד.

כאן המקום לחזור ולתאר את הנצפה בסרט בדבר התנהלות הנאשמת. הנאשמת עברה על-פני השוטרים בהליכה איטית, ובמרחק של כשניים עד שלושה מטרים מהם, כשהיא מפנה אליהם את מבטה. כאשר סיימה לחלוף על פניהם, הסתובבה הנאשמת לאחור והחלה ללכת לכיוון שממנו באה, ושוב חלפה על-פני השניים. היא נעצרה מולם,

באותו מרחק של כשניים עד שלושה מטרים, הלכה מעט לאחור ואפשרה לקבוצה של כעשרה אנשים (שהייתה בתוך בינה לבין השוטרים) לחלוף על פניהם. כאשר חלף אחרון האנשים מהקבוצה, הביטה הנאשמת שמאלה וימינה; ובשלב זה, כאשר לא היו בקרבתה עוברי אורח, החלה להתקרב, בהליכה איטית לעבר השוטרים (שנמשכה כארבע שניות), כשהיא אוחזת בשתי ידיה בתיק שהוצמד לאזור הבטן. בעת שהגיעה למרחק שבין מטר וחצי לשני מטרים ממחסומי הברזל שמאחוריהם ניצבו, כאמור, שני השוטרים, עמדה הנאשמת במקום, לא המשיכה להתקרב לשוטרים והכניסה את ידה לתיק. בשלב זה, שנמשך כשתי שניות בלבד (על-פי הנחזה בסרט), עשו השוטרים שני צעדים מהירים ביותר לאחור, בתגובה אינסטינקטיבית ומהירה, וכיוונו את נשקם לעבר הנאשמת, תחילה - באלכסון כלפי מטה ומיד בהמשך - במקביל לקרקע, לעבר גופה. מיד עם כיוון כלי הנשק לעברה, עשתה הנאשמת צעד איטי לאחור. ומיד בהמשך - שלושה צעדים נוספים לאחור, בהליכה איטית; כל זאת כאשר מבטה מופנה לעבר השוטרים. היא נעצרה במרחק של כשלושה מטרים מהם, ולאור קריאותיהם אף הניחה את תיקה על הרצפה. עד כאן, התיאור הנצפה בסרט.

עדויות שני השוטרים על התנהלות הנאשמת בעת האירוע, היו מהימנות, תמכו זו בזו והשתלבו עם הנחזה בסרט. מעדותו של דור צבח עולה, כי הבחין בנאשמת עומדת מולו, וכאשר זו התקרבה אליו הרים את נשקו. בהמשך, בעת שעמדה מולו במרחק האמור, הכניסה הנאשמת את ידה לתיק והוציאה ממנו סכין, אגב השמעת מלמולים. בשלב זה, של שליפת הסכין מהתיק בפעם הראשונה, דרך השוטר דור צבח את נשקו וצעק לנאשמת לעצור, שכן סבר שמדובר בפיגוע. בשלב זה, שבו עמדה הנאשמת במקום, הכניסה הנאשמת את הסכין לתיק והוציאה אותה מתוכו כשלוש פעמים, כאשר הסכין צמודה לחזה והלהב מוטת בניצב כלפי מטה (וכלשונו של העד דור צבח - "חשפה מולי סכין בצורה שהיא מראה לנו את הסכין"), וזאת תוך השמעת מלמולים, וביניהם המילה: "אללה". בהמשך, על-פי הוראת השוטרים, התכופפה הנאשמת באיטיות והניחה את התיק על הארץ. בסמוך לאחר מכן, היא נעצרה על-ידי השוטרים. מעדותו של העד יצהר צנעני עולה, כי הבחין בנאשמת לראשונה בעת שעמדה עם תיק "משחקת עם היד", כי צעק לחברו "סכין", שלף את אקדחו ודרך אותו בפעולה אינסטינקטיבית. אף הוא תיאר את שליפת הסכין על-ידי הנאשמת שלוש פעמים מהתיק, במקביל לגופה ובניצב לקרקע, כשהנאשמת "מהססת", ולבסוף שומטת את הסכין לתוך התיק ומפילה את התיק לארץ. כפי שעולה מעדויות השוטרים, הלהב לא היה מכוון לעברם בשום שלב; ומהרגע שבו הוציאה הנאשמת את הסכין והחזירה אותה לתיק כשלוש פעמים - היא עמדה במקומה כל העת, לא כיוונה את הסכין לעברם ולא ניסתה להתקרב אליהם, גם לא מהצד. מיד בתכוף לכך, על-פי הוראת השוטרים, הלכה הנאשמת לאט לאחור, כשלושה צעדים, והניחה את התיק על הארץ.

25. הראיה המרכזית המוכיחה את המטרה לבצע פיגוע דקירה קטלני, היא הודאתה המפורטת של הנאשמת

בחקירתה במשטרה, שכאמור הנאשמת חזרה בה ממנה בעדותה בבית-המשפט. ההודאה בחקירה המשטרית הונחה כאמור בתיעוד קולי וחזותי, ולא הייתה מחלוקת בדבר קבילותה, לפי סעיף 12 לפקודת הראיות. בפתח הדיון בעניין ההודאה ומשקלה, אסקור את המסגרת המשפטית הרלבנטית.

על-פי הדיון, עצם קבילות הודאה אינה מעידה בהכרח על אמיתות תוכנה, ובית-המשפט נדרש לבחון את משקלה, ולברר אם אכן מדובר בהודאת אמת. משקלה של הודאה נבחן באמצעות שני מבחנים מצטברים: מבחן פנימי ומבחן חיצוני (ע"פ 4818/16 פלוני נ' מדינת ישראל (9.1.18) בפסקה 34; ע"פ 1301/06 עזבון המנוח יוני אלזם ז"ל נ' מדינת ישראל (22.6.09)). על-פי המבחן הפנימי נבחן משקלה של ההודאה על-פי סימני האמת העולים ממנה "כגון הגיונה או חוסר הגיונה הפנימי, סידורם או בלבולם של הפרטים הנמסרים בה וכיוצא בהם סימנים של שכל ישר המביאים אדם בר-דעת להתייחס לדברי זולתו באימון" (ע"פ 774/78 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 228, בעמ' 234-235 (1979)). המבחן החיצוני דורש לתמוך את ההודאה בתוספת ראיה מאמתת, מסוג "דבר-מה נוסף", בין ראיה ישירה ובין ראיה נסיבתית, שמטרתה לאמת את תוכן ההודאה ולהפיג את החשש מהודאת שווא (ע"פ 4818/16 בעניין פלוני, לעיל; וכן ראו ע"פ 6977/03 סארה נ' מדינת ישראל, 20.7.09, בפסקה 19). במסגרת המבחן החיצוני "נבדקת ההודאה על-פי סימני האמת החיצוניים לה, שיש בהם, לפי מבחני השכל הישר, כדי לשפוך אור על אמיתותה של ההודאה" (ע"פ 4818/16 בעניין פלוני, לעיל; וכן ראו: ע"פ 774/78 בעניין לוי, לעיל). בין המבחן הפנימי לבין המבחן החיצוני "מתקיימת מעין "מקבילית כוחות" כך שככל שההודאה זוכה למשקל רב יותר, כך יידרש "דבר מה נוסף" בעל משקל נמוך יותר; ולהפך, ככל שמשקלה של ההודאה נמוך יותר, יהיה צורך בתוספת ראיתית בעל משקל משמעותי יותר" (ע"פ 4818/16 בעניין פלוני, לעיל; וכן ראו רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי (14.12.16) בפסקה 20).

26. נפנה תחילה למבחן הפנימי של ההודאה. בענייננו, להודאת הנאשמת במשטרה משקל פנימי רב. ההודאה המפורטת נסקרה בהרחבה בפסקה 9 לעיל ואחזור על עיקרי הדברים. כפי שכבר צוין, במענה לשאלה הראשונה של החוקר: "מה עשית היום בעיר העתיקה", השיבה הנאשמת: "הייתי רוצה לעשות דקירה, אבל לא הצלחתי" (עמ' 3 לתמליל). בהמשך החקירה, כאשר נדרשה הנאשמת למניע למעשיה, השיבה: "ת: הרגתם הרבה ערבים, הרבה בחורים אתם הרגתם, הרבה בנות אתם הרגתם"; וכי הרעיון התגבש במוחה זמן מה, בין-השאר, לאחר שצעיר ערבי שביצע פיגוע דקירה באותה זירה, נורה למוות. הנאשמת אף תיארה בהודאתה את כל מהלכיה באותו היום, הצטיידות בסכין, הנסיעה במונית למזרח העיר, והכניסה לעיר-העתיקה, שכן שם, לטענתה, מבוצעים אירועי "דקירה" ופיגועים. היא התייחסה בפירוט למניע של מעשיה, וכאשר נשאלה על-ידי החוקר, באיזה מקום בגופו ביקשה לדקור את החייל או את

השוטר, השיבה: "בחזה, בחזה שלו"; ולשאלת החוקר "מדוע", ענתה: "**כדי שהוא ימות** ישר כמה אם בכתה על הילד שלה, כמה אם בכתה על הבת שלה". את מטרת הקטילה היא הבהירה במענה לשאלות לא מעטות; ולשאלה מה היה קורה לשוטר אילו הצליחה לדקור אותו, השיבה שהלה היה "נפטר"; וכי הדבר בא בתגובה למצב שבו "הרבה אמהות... בכו על הילדים שלהם", אשר דקרו חיילים ונורו למוות. במענה לשאלת החוקר, מה המקרה שהשפיע עליה לבצע את הפיגוע, חזרה וציינה הנאשמת: "המקרה האחרון, הבחור הזה שנהרג באותו מקום... לפני ארבעה או חמישה ימים", בהתייחסה לפיגוע הדקירה באותה זירה, עת ראתה בטלוויזיה את המפגע כשהוא מדמם. כשנדרשה להסביר, מדוע לא דקרה אזרחים יהודים שנקרו בדרכה בטרם הגיעה לזירה, השיבה: "הכוונה שלי הייתה על שוטר".

בהתייחסה לניסיון הדקירה עצמו, שלא צלח, ציינה הנאשמת בחקירתה במשטרה: "הוצאתי את הסכין, ורק באתי להתקרב מישו צעק עליי, ואנשים אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, תשימי את התיק על הרצפה". במענה לשאלת החוקר, מה סיבה שגרמה לה להוציא את הסכין - ענתה: "אני אמרתי לך את זה קודם, אני באה כדי לעשות דקירה בחייל". לשאלה, מדוע לא דקרה את השוטר, ענתה: "לא יודעת, האנשים כולם אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, והם צועקים עליי, והוא חזר הרבה לאחר ויש את מחסום הברזל". כאשר נשאלה, מדוע עבר זמן עד שהניחה את התיק על הרצפה למרות שאמרו לה מספר פעמים להניח את התיק, ענתה הנאשמת: "כי אני הייתי רוצה להתקרב אליו והוא היה חוזר אחורה". כאשר נשאלה מדוע לא הלכה לכיוון השוטר, ענתה: "כי יש את הברזל הזה ... וגם השוטר השני צעק".

בהמשך האמרה התייחסה הנאשמת לשלב ההכנה, ולמניע שביסוד המעשים - רצונה להיות "שהידה". היא ציינה, כי הביאה מביתה את הסכין, המשמשת לחיתוך ירקות; וכי "הכינה את הסכין" ארבעה ימים לפני האירוע, כדי לבוא "לאל-וואד **להרוג חייל**". לשאלת החוקר, האם לא פחדה שהמשטרה או החיילים יירו עליה בעת שהיא תוקפת אותם, השיבה הנאשמת: "הלוואי"; ולשאלה הנוספת "מדוע הלוואי", "מה יוצא לך מזה?", ענתה: "הבן אדם מרגיש בנוח ומת". לשאלה: "ממה את רוצה לנוח", לא ענתה הנאשמת; ובמענה לשאלה נוספת של החוקר - האם כוונתה שרצתה להיות "שהידה" - ציינה כי רצתה להיות "שהידה". החוקר ביקש לברר אם היא מסתירה פרטים על בחירת זירת הדקירה הספציפית, וזו השיבה - "כי רוב מקרי **הרצח** קורים שם". בהמשך החקירה ביקש החוקר, פעם נוספת, לעמוד על המניעים שעמדו ביסוד המעשה. הוא ציין באוזני הנאשמת, כי בסופו של יום היא לא נפצעה וגם החיילים לא נפגעו, ושאל אותה "השתמשת בשכל שלך או לא?". הנאשמת השיבה: "לא השתמשתי בשכל שלי"; ולשאלה, מה ראתה לנגד עיניה באותה עת, הוסיפה: "רק כשאני באה לדקור חייל וזהו". לשאלה, כיצד ציפתה מהחייל להגיב כאשר תבוא לדקור אותו, השיבה: "לא, אני ציפיתי, הכוונה שלי לדקור חייל והם יירו עליי"; ואף אישרה פעם נוספת כי בכך התכוונה להיות

"שהידה". בהמשך חקירתה הפנה החוקר לנאשמת שאלות נוספות על האירוע עצמו. לשאלה, האם הייתה דוקרת את השוטר ככל שהלה לא היה חוזר לאחור ולא הייתה גדר ביניהם, השיבה בחיוב. ולשאלה הנוספת: "תזכירי לי איפה הייתה רוצה לדקור אותו", השיבה: "בחזה שלו". לשאלה נוספת וחוזרת, מדוע בחזה ולא למשל בידיים או במקום אחר, ענתה "כי בחזה הוא מת ישר". בסוף החקירה שאל החוקר את הנאשמת האם היא מתחרטת על מעשיה, וזו השיבה בשלילה: "לא, לא, לא, לא מתחרטת". לשאלה האחרונה שהופנתה אליה: "האם היית מעדיפה לשבת מולי כמו שאת יושבת עכשיו, אבל אחרי שהיית דוקרת שוטר", השיבה הנאשמת: "הלוואי הלוואי, אם אני הצלחתי, אני הייתי דוקרת".

27. בעניינו, כעולה מן המפורט לעיל, להודאת הנאשמת במשטרה משקל פנימי רב, הן לגבי מחשבותיה מזה זמן לבצע פיגוע; הן בדבר התכנית הקונקרטית לביצוע פיגוע דקירה שהתגבשה ביום המקרה; הן בעניין ההכנות לכך באמצעות הצטיידות בסכין ארוכת להב ומחודדת; הן בבחירת זירת הפיגוע - מקום שבו בוצע פיגוע דקירה כשבוע לפני כן, והמפגע נורה למוות; הן בעניין המניע למעשים - תגובה להריגת ערבים על-ידי ישראלים ורצון להפוך ל"שהידה"; הן במטרת הדקירה - גרימת מוות; והן בנסיבות סיכול מעשיה - עת קפצו השוטרים לאחור (מאחורי הגדר), כיוונו לעברה את נשקיהם והורו לה להשליך את הסכין. המשקל הפנימי הרב של ההודאה נלמד מתיאור התנהגותה של הנאשמת בצורה מפורטת וברורה, והחזרה על הפרטים מספר פעמים, תוך מסירת תיאור סדור של מעשיה מאז יציאתה מהבית ועד למעצרה, והבהרת התנהלותה בכל שלב. כונתה לדקור למוות חייל או שוטר, הובעה בצורה ברורה ומפורשת, מספר פעמים לאורך חקירתה, ובכלל זה התייחסות למיקום הדקירה הקטלנית המתוכננת - בחזה לשם גרימת מוות, ולמניע - "תגמול" על הריגת צעירים ערבים.

28. מכאן למבחן החיצוני - שעניינו תימוכין חיצוניים להודאה. להודאתה של הנאשמת במשטרה ישנם תימוכין בשפע ולמכביר, שעיקרם עדויות שני השוטרים אודות התקרבותה אליהם ושלילת הסכין, כמו-גם סרט מצלמת האבטחה ותפיסת הסכין בתיקה של הנאשמת שהושלך על הארץ בזירה.

29. השילוב שבין הסרט ועדויות השוטרים לבין הודאתה של הנאשמת, מצביע על התאמה מלאה בין הודאתה של הנאשמת, לבין עדויות השוטרים והנחזה בסרט, על כל שלבי התנהלותה של הנאשמת בזירת האירוע. ההתאמה היא החל מהשלב שבו הצמידה הנאשמת את תיקה לחזה, התקרבה אל השוטרים ובעמדה במרחק של כמטר וחצי עד כשני מטרים מהם, שלפה את הסכין. גם השלב שבו החליטה הנאשמת לחדול מהמשך תכניתה לדקור את השוטרים, כמפורט בהודאתה, מתיישב עם עדויות השוטרים. כאמור, הנאשמת ציינה בהודאתה כי שלפה את הסכין מהתיק מתוך כוונה לדקור את השוטרים, אך לא המשיכה בהשלמת תכניתה הפוגענית מחמת העובדה שהשוטרים כיוונו לעברה את הנשק

והורו לה בצעקות להשליך את הסכין. כאמור, על-פי עדויות השוטרים, בשלב שבו שלפה הנאשמת את הסכין, כיוונו לעברה את כלי הנשק וצעקו לה לעצור.

30. ההגנה טענה, כי מתעורר ספק בדבר כוונתה של הנאשמת לדקור את השוטרים, לא כל שכן לגרום למותם, זאת על בסיס מספר אינדיקציות שצוינו לעיל, ואשר אתייחס אליהן להלן.

הנאשמת אמנם לא הניפה את הסכין לעבר השוטרים, לא התנפלה עליהם ולא רצה לעברם מהצד במרווח שבין המחסומים. לדידי, אין בכך כדי לעורר ספק בדבר כוונתה לדקור את השוטרים, שכן התנהגות זו נבעה מתגובת השוטרים - שגרמה לה לחדול ממימוש התכנית לדקור אותם - כעולה מעדויות השוטרים ומהודאת הנאשמת במשטרה. בהקשר זה יודגש, כי הנאשמת חלפה פעמיים על-פני השוטרים, שעמדו מאחורי גדרות המחסום, זאת כדי לנצל את ההזדמנות להפתיע אותם ולדקור אותם. לאחר שמצאה את הרגע המתאים, התקרבה אליהם באיטיות, אגב החזקת תיקה בצמוד לחזה. ניכר מהראיות, כי כאשר הגיעה הנאשמת למרחק של כמטר וחצי עד שניים מהשוטרים, בעת שהשניים עמדו לצד גדר המחסום, ביקשה להפתיע אותם בדקירת פתע, ובשלב זה החלה להוציא את הסכין מהתיק. בתגובה אינסטינקטיבית קפצו השוטרים לאחור ודרכו את נשקם, ומשלב זה סוכלה אפשרותה לפגוע בהם, הן משום שהתרחקו ממנה כשבתווך גדרות המחסום, והן משום דריכת הנשק והקריאות אליה לעצור. מרגע זה נהגה הנאשמת בהססנות, כשהיא מחזירה את הסכין לתיק ומוציאה אותה ממנו, לסירוגין, פעמיים-שלוש, הלכה לאיטה לאחור והניחה את התיק עם הסכין על הארץ. ההתקרבות האיטית של הנאשמת לעבר השוטרים, בעת שתיקה הוצמד לחזה ובשעה שהשניים נשענו על הגדר, וכן שליפת הסכין בעת ההגעה למרחק של מטר וחצי עד שני מטרים מהם - דווקא מבססת את המסקנה שלפיה ניסתה הנאשמת לפגוע בהם, אגב שליפת הסכין בטווח קצר מהם. כאמור, ערנותם ותושייתם של השוטרים בשלב שליפת הסכין, עת קפצו לאחור (כשהגדר מונעת הושטת היד לעברם) כיוונו לעברה של הנאשמת את נשקיהם וקראו לה לעצור - סיכלו את המשך מימוש תכניתה של הנאשמת לדקור אותם - כפי שהעידו השניים וכפי שציינה הנאשמת בהודאתה במשטרה. כאמור, הנאשמת ציינה בהודאה, כי ברגע שבו כיוונו כלי הנשק לעברה וקראו לה להשליך את הסכין, נמנעה מלממש את תכניתה לדקור את השוטרים.

31. הוצאת הסכין והחזרתה לתיק שלוש פעמים אינה מעוררת ספק בשאלת הכוונה לדקור את השוטרים, שכן החזרת הסכין לתיק באה בעקבות צעקות השוטרים לנאשמת אגב כיוון כלי הנשק שלהם לעברה - כפי שגם עולה, כאמור, מהודאתה של הנאשמת במשטרה. ניכר, אפוא, כי פעולות אלו של הוצאת הסכין והחזרתה לתיק, בהססנות, נעשו כאשר סוכל ניסיון ביצוע הדקירה מחמת ערנות השוטרים ותגובתם המהירה, והן מתיישבות עם המשך מעשיה של

הנאשמת, עת הלכה לאיטה בהססנות לאחר והניחה את תיקה על הארץ.

32. העובדה שהשוטר דור צבח תיאר בהודעתו במשטרה את הוצאת הסכין והחזרתה לתיק במילים: "חשפה מולי סכין בצורה שהיא מראה לנו את הסכין" (ההדגשה הוספה), אינה מכרסמת בתשתית הראייתית המפלילה את הנאשמת בניסיון לדקור את השוטרים, שכן השוטר השתמש במילים האמורות רק בזיקה לתיאור הפיזי של הוצאת הסכין והחזרתה לתיק לסירוגין.

33. העובדה שהנאשמת אמרה לשוטרת, לאחר המעצר, כי היא רוצה למות, אינה שוללת את המטרה שעמדה ביסוד מעשיה - דקירת השוטרים; שכן כאמור הנאשמת ביקשה, כפי שציינה בהודאתה במשטרה, לדקור את השוטרים ולמות כ"שהידה", כאשר אין לשלול את האפשרות שהרצון למות גם נבע ממצוקה נפשית או מדיכאון.

34. גם הרישום אודות הבדיקה הפסיכיאטרית של הנאשמת במרכז הרפואי "איתנים" (רישום שהוגש כאמור על-ידי המאשימה), אינו מכרסם בתשתית הראייתית המפלילה. כאמור, באנמנזה שבדו"ח הרפואי נרשם, לכאורה מפי הנאשמת, בין-השאר, כי הגיעה לעיר העתיקה משום שרצתה ש"יעצרו אותי או יירו בי". בהקשר זה יודגש, כי הנאשמת לא ציינה מה התכוונה לעשות עם הסכין, ולא אמרה כי באותו מעשה - שיביא למותה או למעצרה - לא התכוונה כלל לדקור או לפגוע באיש. מכל מקום, שיחת הרקע עם מי שרשם את האנמנזה (שכאמור לא העיד) אינה בגדר "חקירה" של האירוע, והדברים נרשמו בתמצית.

35. גרסתה של הנאשמת בבית-המשפט, כי באירוע הנדון לא התכוונה לדקור איש, וכל תכניתה הייתה להיהרג מירי השוטרים, או להיעצר, מבלי לפגוע באיש, וכי לאחר מעצרה הודתה בכזב בביצוע ניסיון רצח רק כדי להיאסר לתקופה ממושכת ככל הניתן - לא נשמעה אמינה ולא הייתה סבירה. יוזכר, כי מדובר בנאשמת שעל-פי עדותה ועל-פי עדות הוריה היא נוטה לכזב, ובנסיבות מסוימות אף להתחזות. באשר לטענה בדבר הכוונה להיהרג מאש השוטרים, מבלי לגרום פגיעה כלשהי למי מהם, הרי שהנאשמת לא עשתה דבר כדי לגרום לשוטרים לירות בה למן הרגע שבו הגיבו כפי שהגיבו עם הוצאתה של הסכין מהתיק. אם אכן התכוונה הנאשמת "רק" שיירו בה בלי שתפגע באיש, הרי שניתן היה לצפות לכך שתניף את הסכין לעבר השוטרים בעת שכיוונו לעברה את הנשק ושתתקרב לעברם, ולא תגיב כפי שהגיבה בעקבות קריאת השוטרים, עת הכניסה את הסכין לתיק, פסעה לאחר והניחה את התיק והסכין על הארץ. תגובתה האמורה של הנאשמת הולמת תגובה של מי שסוכל ניסיונו לבצע דקירה בהפתעה - כפי שמסרה הנאשמת בהודאתה במשטרה, ואינה מתיישבת עם תגובתו של מי שמבקש ליצור "פרובוקציה" שתגרור ירי לעברו. טענתה החלופית של

הנאשמת בעדותה, שלפיה רצתה רק להיעצר, ללא כל כוונה לפגוע באיש, אף היא אינה מתיישבת עם התנהגותה שקדמה למעצרה, אשר מצביעה על ניסיון להתקרב לשוטרים באופן שלא יחשדו בה, ולהפיתעם מטווח קצר (עת חלפה על-פני השוטרים פעמיים, המתינה שעוברי אורח יחלפו, הצמידה את תיקה לחזה והתקרבה אליהם למרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים). ככל שביקשה הנאשמת "רק להיעצר", ללא כל ניסיון לפגוע בשוטרים, וממילא ללא כל ניסיון לדקור מי מהם, הייתה יכולה לשלוף את הסכין כבר בעת הגעתה לזירה ולהניפה עד לשלב המעצר, או לשלוף את הסכין בקרבתם של שוטרים או עוברי אורח כבר עם הגעתה לעיר העתיקה בירושלים, מבלי להגיע לזירה הספציפית שבה בוצע האירוע. זאת ועוד, בחירת זירת האירוע, במקום שבו בוצע מספר ימים לפני כן פיגוע דקירה שבמהלכו המפגע נורה למוות, מצביעה אף היא על כך שהתכנית הייתה לדקור שוטרים או חיילים ולהיהרג כ"שהידה" - כפי שהבהירה הנאשמת בהרחבה בהודאתה המפורטת במשטרה בעניין זה, בצינה כי ביקשה לנקום את מותם של צעירים כתוצאה מירי כוחות הביטחון, תוך אֶזְכוּר פיגוע הדקירה הקודם שהיה באותה זירה ממש. לא זו אף זו: המסקנה שלפיה ביקשה הנאשמת להיהרג כ"שהידה" אגב ביצוע פיגוע דקירה, נלמדת גם כאמור מההצטיידות בסכין ארוכת להב, משוננת וחדה.

36. גרסתה של הנאשמת בעדותה בבית-המשפט, שלפיה הודתה בביצוע ניסיון רצח רק כדי להיות מורחקת מביתה לתקופה ממושכת - לא הייתה אמינה. כפי שכבר צוין, להודאה שמסרה הנאשמת במשטרה משקל פנימי רב וכן תימוכין חיצוניים; וניכר, כאמור, כי מדובר בהודאה שניתנה מרצון חופשי, המשקפת את האירועים כהווייתם, ובכלל זה את כוונותיה של הנאשמת לבצע פיגוע דקירה שבו אף תמות כ"שהידה". גרסתה בעדותה, שלפיה הודתה בניסיון הפיגוע כדי שתורחק לתקופה המרבית מביתה לא נשמעה מהימנה, בפרט כאשר ההודאה בניסיון הפיגוע, לא הייתה הודאה קצרה בדבר ניסיון לפגוע בחייל או שוטר, אלא הודאה ארוכה, מפורטת, קוהרנטית וסדורה, אודות הניסיון לבצע פיגוע דקירה קטלני על כל שלבי האירועים - גיבוש ההחלטה, ההכנות וההצטיידות בסכין, הנסיעה וההליכה לזירה שנבחרה, הניסיון לדקור את השוטרים, הסיבה שבעטיה סוכל הניסיון, וכן המניע שעמד ביסוד המעשים - פיגוע דקירה, בין-השאר מטעמים של "נקמה", ואגב רצון להיהרג ולהפוך ל"שהידה".

37. אינני סבור, כי הפרט שצינה הנאשמת בהודאתה, אודות היעדר סכסוכים בביתה, וכלשונה: "אין סכסוך בבית, אין כלום בבית שגרם לי ללכת לדבר הזה", מכרסם במשקל הפנימי הרב של ההודאה על עצם האירועים - הודאה שהייתה כאמור מפורטת וסדורה, ואשר נתמכה בראיות החיצוניות הרבות. לא מעטים הם המקרים שבהם נאשמים מבצעים עבירות דומות על-רקע מצוקות משפחתיות, אישיות ונפשיות, ואף דכדוך או דיכאון; ולא מספרים על בעיות אלו בהודאותיהם במשטרה על עצם האירועים. אי-אֶזְכוּר הבעיות הוא לעיתים חלק מהבעיות או מההפרעה. בעניינה של

הנאשמת, כבר צוין, כי ניתן לצאת מההנחה שמעשיה בוצעו בשל מצוקות אישיות, אשר באו לידי ביטוי גם בעימותים אלו או אחרים עם בני משפחתה, על-רקע זה. לכך יש להוסיף, כי בדבריה האמורים של הנאשמת אין כדי לכרסם במשקל ההודאה המפורטת על עצם האירוע שבו ניסתה לבצע פיגוע דקירה. ראשית, את דבריה של הנאשמת ניתן להבין כפשוטם, ולפיהם המעשה לא בוצע בשל "סכסוך בבית"; אלא, כעולה מן הראיות, על-רקע של מצוקות אישיות, אשר הביאו אותה להתנהגויות חריגות בביתה (כמו ההתחזות כחולת סרטן) וכן לדכדוך או לדיכאון, כמו-גם לרצון למות כ"שהידה" בפיגוע דקירה קטלני. שנית - אף אם הסתירה הנאשמת פרטים על עימותים כלשהם שהיו לה עם הוריה, הרי שלא מדובר בעימותים קשים אלא בניסיונם של ההורים לסייע לה על-רקע מצוקותיה הנפשיות. שלישית - גם אם מדובר בהסתרת פרט, הרי שמדובר בפרט שאינו מהותי לסיפור המעשה המפורט שמסרה הנאשמת אודות פיגוע הדקירה שביקשה לבצע.

38. גם בפתק שרשמה הנאשמת לאביה, שאותו מסרה לידי החוקר, אין כדי לכרסם במשקל הרב של הודאתה של הנאשמת במשטרה. כאמור, הנאשמת כתבה לאביה בפתק: "השטן שבבית שלך הלך - אבא. תגיד לאמא שעזרתי לה להתפטר ממני - אמא. חלס, נפטרתי ממני. כי אין לי מקום ביניכם". הדברים שכתבה הנאשמת לאביה אינם סותרים את הודאתה במשטרה על עצם האירועים וכוונתה לבצע פיגוע דקירה קטלני ולמות כ"שהידה". הדברים מתיישבים עם מצבה הנפשי של הנאשמת, עת נקלעה למצוקה נפשית, שהביאה אותה לביצוע המעשים. מכל מקום, אין בהתבטאות האמורה כדי ללמד על כך שמטרתה של הנאשמת הייתה כפי שהוצגה בעדותה ובסיכומיה - "רק להיעצר או להיהרג" ללא כל כוונה לפגוע באיש.

39. כאן המקום להזכיר, כי הפסיכיאטר מטעם ההגנה הבהיר בחקירתו, את המובן מאליו, כי השאלה, אם הנאשמת רצתה גם לפגוע וגם להיהרג מירי השוטרים, או שמא רק להיהרג מבלי לפגוע באיש, אינה בתחום מומחיותו.

40. במאמר מוסגר אקדים ואציין כבר בשלב זה, את שיורחב בפרק הבא של ההכרעה המשפטית, כי שלב הניסיון לביצוע הפיגוע החל עוד מוקדם משלב שליפת הסכין מהתיק. לפיכך, השניות שבהן היססה הנאשמת, האם להמשיך בתכניתה או לסגת, עת הכניסה את הסכין לתיק חזרה והוציאה אותה פעמיים נוספות, בעקבות תגובת השוטרים, ובטרם פסעה לאחור והניחה את התיק על הארץ - הן שלב שלאחר השתכללות הניסיון הפלילי.

41. סיכומם של דברים: הודאתה של הנאשמת בחקירה במשטרה בדבר הניסיון לבצע פיגוע דקירה קטלני, היא הודאה בעלת משקל פנימי רב. לכך מתווספות הראיות החיצוניות המבססות את המסקנה בדבר ניסיון הפיגוע - עדויות

השוטרים וסרט מצלמת האבטחה. עדותה של הנאשמת בבית-המשפט, בדבר שתי "התחזויות" בהתנהגותה בשלבים השונים: "ההתחזות" בזירה כמי שבאה לבצע פיגוע רק על-מנת שיירו בה, או שיעצרו אותה, ללא כל כוונה לפגוע באיש; וכן "ההתחזות" בחקירה, כמי שהתכוונה לבצע פיגוע דקירה קטלני, תוך מאמץ לתת נופך מרבי לאותנטיות של ההודאה בדבר הכוונה להרוג, כדי להיאסר לתקופה ממושכת ביותר - לא נשמעו מהימנות ולא היו סבירות, כמפורט לעיל. לפיכך, הוכח באופן ברור וחד-משמעי, כי הנאשמת התכוונה לבצע פיגוע דקירה קטלני והחלה להוציא את תכניתה אל הפועל בנסיעתה לזירה, בהתקרבותה לשוטרים ובשליפת הסכין.

ההכרעה המשפטית

העבירה של ניסיון לרצח

42. העבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 301(1) לחוק העונשין, קובעת כי מי ש"מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם", "דינו מאסר עשרים שנים". מדובר בעבירה מיוחדת, בהיותה עבירת ניסיון עצמאית (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.15), בפסקה 58; וע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (3.5.15)), אשר חלות עליה הוראות החלק הכללי של חוק העונשין, ובכללן הוראת סעיף 25 לחוק המגדיר את הניסיון כדלהלן: "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

היסוד העובדתי בעבירת ניסיון לרצח מתגבש כאשר המעשה יצא מגדר שלב ההכנה, ומהווה חוליה בשרשרת מעשים שנועדו להביא בסופו של דבר לביצוע העבירה המושלמת - עבירת הרצח בכוונה תחילה. היסוד הנפשי בעבירת הניסיון לרצח מבוסס על שני אדנים: ראשית, יש להוכיח כי הנאשם ניסה לעבור את העבירה "במטרה לבצעה", כאמור בסעיף 25 לחוק העונשין; ובנוסף, יש להוכיח את קיומו של היסוד הנפשי לעבירה המושלמת, קרי - עבירת הרצח (ע"פ 297/11 סעיד נ' מדינת ישראל (22.7.13) בפסקה 43). במסגרת היסוד הנפשי בעבירת ניסיון לרצח, יש להוכיח כי התקיימו שלושת הרכיבים של היסוד הנפשי בעבירת הרצח, דהיינו - החלטה להמית, הכנה והיעדר קינטור (ע"פ 1474/14 בעניין פלוני, לעיל, בפסקאות 61-68).

המחלוקת המשפטית בענייננו, נסבה הן בשאלת היסוד הנפשי של עבירת ניסיון הרצח והן בשאלת היסוד העובדתי. אפנה תחילה ליסוד הנפשי.

43. באשר ליסוד הנפשי של עבירת ניסיון הרצח, הרי שזה נגזר, כאמור, מיסודות עבירת הרצח, לפי סעיף

300(א)(2) לחוק, הקובעת כי ה"גורם בכוונת תחילה למותו של אדם" - "יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד".

היסוד הנפשי של עבירת הרצח הוא יסוד נפשי מיוחד של כוונה תחילה. יסוד זה הוגדר בסעיף 301(א) לחוק העונשין כדלהלן: "לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו". היסוד הנפשי האמור כולל שלושה תנאים סטטוטוריים מצטברים: האחד - החלטה להמית; השני - הכנה - הכנה עצמית או הכנת מכשיר לצורך ההמתה; והשלישי - היעדר התגרות (היעדר קנטור) בתכוף למעשה (ע"פ 2760/14 עדן אוהיון נ' מדינת ישראל, בפסקה 59 (7.10.15); וע"פ 1474/14 פלוני (לעיל) בפסקה 64 (15.12.2015)).

44. באשר לרכיב "ההחלטה להמית", נדרש כי מבצע העבירה צפה מראש את אפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית של מעשיו, קבע לעצמו מטרה לגרום למות הקורבן ואף חפץ כי מטרה זו תתגשם (ע"פ 9308/12 אסלאם עיסא נ' מדינת ישראל (30.7.15) בפסקה 80). רכיב זה מתייחס לשני מישורים: האחד, המישור ההכרתי - חזות או צפייה של התוצאה הקטלנית; והשני, המישור החפצי-רצוני - שאיפה או רצון להתגשמותה של התוצאה האמורה (ע"פ 2325/02 ביטון נ' מדינת ישראל, (15.1.04) בפסקה 11). בכל הנוגע להוכחת יסוד ההחלטה להמית, קיים, לא אחת, קושי להתחקות אחר צפונות לבו של אדם, ולא תמיד ניתן להוכיח את מחשבתו הסובייקטיבית של הנאשם בראיות ישירות, ויש להסיקה ממכלול נסיבות העניין (ע"פ 2760/14 בענין עדן אוהיון, לעיל, בפסקה 70). על-רקע האמור, ניתן להשתמש בהנחות וחזקות שונות המבוססות על נסיבותיו של המקרה, אשר יש בהן כדי להצביע על הלך נפשו של הנאשם, ככלי ראיתי. בכלל זה, פותחה בפסיקה דוקטרינה של חזקה עובדתית-ראייתית, הקרויה "חזקת הכוונה", לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה ממעשיו (ע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל (27.12.12), וע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל (13.5.15)). בנוסף ל"חזקת הכוונה", נתגבשו בפסיקה מבחני עזר שיש בהם כדי להצביע על קיומה של החלטה להמית, בהתאם למכלול הנסיבות הקונקרטיות בכל מקרה ומקרה; ובין-השאר, ניתן להביא בחשבון נתונים אודות מהות הפגיעות בגופו של המנוח, מספר הפגיעות ומיקומן; אופיו של הכלי או האמצעי הקטלני שבו נעשה שימוש; אופן מעשה הפגיעה; וכן מבחנים נוספים הנסמכים על ראיות נסיבתיות (ע"פ 9308/12 בענין איסלאם עיסא, לעיל, בפסקה 84; ע"פ 5197/05 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה ז' לפסק-דין של כב' השופט (כתארו אז) רובינשטיין (5.2.07); וע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 לפסק-דין של כב' הנשיאה בייניש (4.9.07)). כן נפסק בעניין זה (על-ידי כב' השופטת (כתארה אז) נאור), כי "אין נוסחאות מתמטיות

להכרעה בשאלה האם הייתה או לא הייתה החלטה להמית. הכל תלוי במכלול הנסיבות" (ע"פ 4932/00 יעקב לב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 30, 37 (2002)).

בעניינה של הנאשמת, רכיב "ההחלטה להמית" נלמד בצורה ברורה וחד-משמעית מהודאתה של הנאשמת במשטרה, אשר יש לייחס לה, כאמור, משקל רב ואוטנטי, כמשקפת את הלך נפשה. כפי שכבר צוין, הנאשמת ציינה, פעם אחר פעם, במהלך חקירתה, כי התכוונה להרוג שוטר או חייל, וכי בחרה לעשות זאת בדרך של דקירה בחזה באמצעות סכין, שתבטיח את התוצאה הקטלנית (כלשונה: "בחזה הוא מת ישר"); וכל זאת, בין-השאר, במטרה להפוך ל"שהידה", ומתוך נקמה על הריגת צעירים ערבים שנורו למוות במהלך פיגועי טרור.

45. רכיב ההכנה, שהנו היסוד השני להוכחת "כוונה תחילה", פורש בפסיקה כיסוד פסי טהור ומובהק, שעניינו הכנותיו הפיסיות של הנאשם לשם מימוש כוונתו - הכנה למעשה ההמתה או הכנת האמצעי ששימש לביצוע הרצח. יסוד זה מבחין בין החלטה שהתקבלה באופן ספונטני, לבין החלטה להמית שנתגבשה לאחר שיקול דעת ומחשבה (ע"פ 1474/14 בעניין פלוני, לעיל, בפסקה 75; וע"פ 8107/10 עזר נ' מדינת ישראל (9.9.13)); אך הוא יכול להשתכלל בצמוד או בתכוף למעשה ההמתה, ואף להיבלע בתוכו (ע"פ 2760/14 בעניין עדן אוחיון, לעיל, בפסקה 69; וע"פ 3165/93 סלימה נ' מדינת ישראל, בפסקה 4(ב)(1) (15.5.94)).

גם רכיב ההכנה הוכח בעניינה של הנאשמת. כפי שעולה מהודאתה במשטרה, הכוונה לבצע פיגוע דקירה קטלני התגבשה אצלה בעקבות שיקול דעת ומחשבה, זאת לאחר שאף צפתה בדיווח בטלוויזיה אודות מפגע שדקר חייל ונורה למוות. על-פי הודאתה, התכנית הספציפית התגבשה בבוקר האירוע, ומעשי ההכנה באו לידי ביטוי, בין-השאר, בהצטיידות בסכין, בנסיעה לירושלים ובהליכה לעבר עמדת השוטרים בתוך העיר העתיקה שם ניסתה להוציא אל הפועל את תוכניתה, במקום שבו נורה למוות אותו צעיר.

46. רכיב היעדר הקינטור, שהוא הרכיב השלישי הנדרש לצורך הוכחת היסוד הנפשי של כוונה תחילה, משמעו היעדר התגרות שקדמה למעשה הקטלני, והוא נקבע באמצעות שני מבחנים מצטברים: מבחן סובייקטיבי ומבחן אובייקטיבי (ע"פ 10091/09 שפירוב נ' מדינת ישראל (25.6.12)). היסוד האובייקטיבי מתמקד בנאשם הספציפי, ובוחן האם ההתנהגות המקנטרת השפיעה עליו באופן שאיבד את השליטה העצמית וביצע את המעשה הקטלני באופן

ספונטני, דהיינו - שלא מתוך יישוב הדעת (ע"פ 2760/14 בעניין עדן אוחיון, לעיל, בפסקה 71). היסוד הסובייקטיבי בוחן האם אדם מן היישוב, במצבו של הנאשם, היה עשוי לאבד את שליטתו העצמית ולבצע את המעשה הקטלני שאותו ביצע הנאשם (ע"פ 1474/14 בעניין פלוני, לעיל, בפסקה 46).

בענייננו, לא הועלתה טענת קנטור על-ידי הנאשמת בעדותה, או על-ידי ההגנה בסיכומיה; וממילא, לא התרחשה כל "התנהגות מקנטרת" כלפי הנאשמת, עובר לביצוע מעשיה.

47. בכל הנוגע ליסוד העובדתי של עבירת ניסיון הרצח, נדרשת פעולה שיצאה משלב ה"הכנה" ועברה לשלב "תחילת הביצוע".

סעיף 25 לחוק העונשין מגדיר ניסיון על דרך התווית קו גבול בין מעשה "הכנה" לבין שלב "הניסיון", כדלהלן: "אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה". עבירת הניסיון מתאפיינת, אפוא, בהיעדר השלמת המעשה הפיזי ובגילוי ברור של היסוד הנפשי של כוונה לבצע את העבירה המושלמת. לשם ביצועה, נדרשת פעולה המהווה תחילת הוצאת הכוונה הפלילית לפועל במעשה גלוי לעין ובאמצעים המתאימים להגשמת המטרה (ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(2) 687, 694 (2002)). השאלה, עד כמה יש בפעולה הגלויה כדי להוות תחילת ביצוע של העבירה המושלמת, תלויה בנסיבות המיוחדות של כל אירוע עברייני ספציפי. בפסיקת בתי-המשפט על-פני השנים, וכן בספרות המשפטית, הוצעו מספר דרכים להבחנה בין מעשה "הכנה" לבין "ניסיון". ההלכה הפסוקה מאפשרת להטיל אחריות בגין ניסיון לבצע עבירה על-פי אחד משני מסלולים חלופיים: האחד - מבחן הקרבה להשלמת הביצוע - הקובע כי שלב הניסיון מתחיל מרגע שנעשה מעשה "המקרב את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת"; והשני - מבחן הביצוע ההתחלתי המגלה בצורה חד משמעית את כוונת העושה - המורה כי ניסיון לביצוע עבירה עשוי להתקיים בתחילת הביצוע, עוד לפני שהמבצע מתקרב להשלמת העבירה, אולם נדרש שבאותו שלב התחלתי יש "כדי לגלות בצורה חד משמעית את כוונת העברין" (ע"פ 9849/05 מדינת ישראל נ' ראובן ברואיר (23.11.06); וכן ראו והשוו: ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, 264 (1989); וע"פ 6948/93 אלבז נ' מדינת ישראל (22.11.94); וע"פ 1996/11 עבדל נחאל נ' מדינת ישראל (23.12.14)). על-פי המבחן שבמסלול הראשון (מבחן הקרבה), יש לבחון עד כמה היה המבצע רחוק מהגשמת תכניתו העבריינית, וככל שהוא קרוב יותר להשלמת העבירה, כך גוברת הנטייה לראות את מעשיו ככאלו ש"חדרו למתחם הניסיון" (ע"פ 9849/05 בעניין ברואיר, לעיל, בפסקה 7). בהתאם למבחן שבמסלול השני (מבחן החד-משמעות), די בכך שהעברין ניגש לביצוע עבירה, במובנו הרחב של מונח זה, ונקבע כי "היסוד העובדתי של הניסיון הוא אותה התנהגות אשר מגדר

הכנה יצאה.... [ו]המהווה חולייה בשרשרת חוליות התנהגותיות מתאימות שהיו מוליכות להשלמת היסוד ההתנהגותי אלמלא הופסקו" (ע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(2) 183, 186-187 (1994); וכן ראו: ש"ז פלר יסודות בדיני עונשין כרך ב, 104 (תשמ"ז)). בבסיס מבחן החד-משמעות, נבחנת התנהגותו של הנאשם, "ומהנקודה שבה מתגלית, באופן חד משמעי, כוונתו לבצע את העבירה הקונקרטית, כי אז חצו המעשים את הגבול של מעשי הכנ ג דא לניסיון לבצע את העבירה" (ע"פ 9849/05 בעניין ברואיר לעיל; וכן ראו: ע"פ 7399/95 נחשתן תעשיות מעליות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(2) 105, 130 (1998)). על-רקע זה נקבע בפסיקה, לא אחת, כי הגעה לזירת העבירה המתוכננת, אגב אי-ביצוע העבירה - בין משום שלא נמצא הקרבן הפוטנציאלי במקום, ובין משום שביצוע העבירה סוכל מטעם אחר - נתפסת כמעבר משלב ההכנה לשלב הניסיון, הן לפי מבחן הקרבה והן לפי מבחן החד-משמעות (ראו למשל: ע"פ 9917/02 אכרם זהדה נ' מדינת ישראל (17.5.07); ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.7.10); וע"פ 9849/05 בעניין ברואיר, לעיל).

בעניינו, מעשיה של הנאשמת באים בגדרו של הניסיון הפלילי, ואין מדובר בשלב של "הכנה" המצוי (בזיקה לעבירה הנדונה) מחוץ לתחום האחריות הפלילית. הנאשמת ביצעה פעולות המהוות את תחילת הוצאת הכוונה הפלילית - לבצע פיגוע דקירה קטלני - אל הפועל, במעשה גלוי לעין ואמצעים המתאימים להגשמת המטרה. כפי שצוין, היא הצטיידה בסכין, נסעה מביתה לירושלים, נכנסה לעיר העתיקה והלכה לזירה שבה התכוונה לבצע את פיגוע הדקירה. בהגיעה לעמדת השוטרים, שם התכוונה לבצע את פיגוע הדקירה הקטלני, התקרבה הנאשמת לעברם של שני שוטרי מג"ב, וכאשר עמדה במרחק של מטר וחצי עד שני מטרים מהם הכניסה את ידה לתיקה, אשר הוצמד לחזה, ושלפה מהתיק את הסכין. התכנית הקטלנית לא צלחה, מחמת ערנות השוטרים, עת קפצו הללו באופן אינסטינקטיבי לאחור, ברגע שהנאשמת הוציאה הסכין מהתיק, דרכו את נשקם, כיוונו אותו לעבר המתלוננת והורו לה להשליך את הסכין. בשלב זה, עוד היססה הנאשמת כיצד לכלכל את צעדיה במשך שניות בודדות, אגב הוצאת הסכין מהתיק והחזרתה לתיק פעמיים נוספות; ובהמשך - צייתה להוראות השוטרים, הלכה לאחור והניחה את התיק על הארץ. התכנית העבריינית לדקור את השוטרים אמנם לא צלחה, נוכח תושייתם של השוטרים שהביאה לסיכול הפיגוע; ואולם, מעשיה האמורים של הנאשמת באים בגדרו של הניסיון הפלילי, הן לפי מבחן הקרבה להשלמת הביצוע, הואיל והנאשמת הייתה קרובה להגשמת תכניתה העבריינית ולהשלמת העבירה; והן לפי מבחן הביצוע ההתחלתי המגלה בצורה חד משמעית את כוונת העושה, היות שמעשיה של הנאשמת, בפרט בשלב שלילת הסכין בפעם הראשונה, היוו חוליה בשרשרת מעשים אשר היו מוליכים להשלמת היסוד העובדתי, אלמלא ערנות השוטרים ותגובתם האינסטינקטיבית והמהירה האמורה. על-כן, בעניינה של הנאשמת השתכלל הניסיון הפלילי, החל מהשלב שבו עשתה דרכה לזירה כשהסכין בתיקה, והמשך בשלב שבו התקדמה לעבר השוטרים ובעמדה במרחק של כמטר וחצי עד שניים מהם הוציאה את הסכין מתיקה.

ביצוע עבירת ניסיון הרצח כמעשה טרור

48. עתה יש לדון בשאלה, האם עבירת ניסיון הרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בוצעה בנסיבות המפורטות בסעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור. הסעיף האחרון מורה על החמרה בענישה בשל עבירה שהיא "מעשה טרור" וקובע, כי העובר עבירה שהיא מעשה טרור דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה, אך לא יותר מ-25 שנים. המונח "מעשה טרור", על-פי הגדרתו בחוק המאבק בטרור, כולל בין-השאר: מעשה שנעשה מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידיאולוגי; מעשה שנעשה מתוך מטרה לעורר פחד ובהלה בציבור; או מעשה שיש בו סיכון ממשי לאחד מאלה: פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו, פגיעה חמורה בבריאותו או בבריאותו, פגיעה חמורה ברכוש או בתשתיות, ועוד. בעניינו, הוכח כי הנאשמת ניסתה לגרום למותם של מי מהשוטרים מתוך מניע לאומני או אידיאולוגי, במטרה לעורר פחד בציבור, וכי היה במעשיה משום סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופם של השוטרים. על ההיבט הלאומני האידיאולוגי שביסוד המעשה ניתן ללמוד הן מעצם מעשיה של הנאשמת אשר ביקשה לדקור שוטרים, והן מדברי הנאשמת עצמה בהודעתה במשטרה, כי מעשיה באו בתגובה לפיגועי דקירה שבהם המפגעים נהרגו מירי כוחות הביטחון, וכתגמול על הריגתו של צעיר שביצע פיגוע דקירה באותו אזור; וכי ביקשה לדקור שוטר - דקירה קטלנית בחזה, וכתוצאה מכך אף למות כ"שהידה". ההיבט שלפיו יש במעשים משום סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופו של אדם, הוא מובן מאליו לנוכח העובדה שהנאשמת ביקשה לדקור למוות את מי מהשוטרים, החלה להוציא את תוכניתה אל הפועל, ואף החלה להוציא את הסכין מתיקה; וכאמור, רק תושיית השוטרים - שהבחינו בהוצאת הסכין, וקפצו מיד לאחור אגב כיוונם של כלי הנשק שלהם לעברה - סיכלה את הפיגוע המתוכנן.

התוצאה

49. על-יסוד כל האמור לעיל, הוכחה אשמתה של הנאשמת, מעבר לכל ספק סביר, בעבירות שיוחסו לה בכתב-האישום; ויש להרשיעה בדין בעבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, בשילוב סעיף 37(א)(1) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016; וכן בעבירת החזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בטרם חתימה, אציין כי קראתי את פסק-דינו של חברי השופט א' אברבנאל, שסבור כי יש להרשיע את הנאשמת רק בעבירות של החזקת סכין ואיומים, ולזכות אותה מהעבירה של ניסיון לרצח; אך דעתי שונה מדעתו - כמפורט בהרחבה לעיל - באשר להכרעה העובדתית והמשפטית.

יורם נועם, סגן נשיא

השופט ר' פרידמן-פלדמן:

פסק דינו של חברי, סגן הנשיא כב' השופט נועם, מקובל עליי במלואו, ואני מצטרפת לאמור בו ולתוצאה לפיה יש להרשיע את הנאשמת בעבירת מעשה טרור של ניסיון רצח ובעבירת החזקת סכין.

השאלה העומדת בבסיס המחלוקת בין חברי ההרכב, נוגעת לקבלת הודאתה של הנאשמת במשטרה, כהודאת אמת, ולאפשרות לבסס על הודאה זו קביעה לפיה היה בכוונתה של הנאשמת לבצע פיגוע דקירה, במטרה לרצוח שוטרים או חיילים, והיא ניסתה להוציא לפועל פיגוע כזה.

הודעת הנאשמת, כעולה מתמליל החקירה, איננה הודעה קצרה ולקונית, אלא הודעה ארוכה, מפורטת וחד משמעית.

כפי שציין חברי כב' השופט נועם, מתחילת חקירתה ועד סופה, תיארה הנאשמת את מעשיה. לדבריה, היא הגיעה לעיר העתיקה כדי "לעשות דקירה", אך לא הצליחה; היא החליטה לדקור חייל או שוטר כי "הרגתם הרבה ערבים...", כי "לפני תקופה אתם הרגתם בחור באותו מקום", וכי "כמה אמהות בכו על הילדים שלהם..."; היא בחרה להגיע לבצע פיגוע דווקא בעיר העתיקה כי "פה קורים כל המקרים... במקום שהם נמצאים, כי תמיד יש שם נקודות משטרה", כי "...אני יודעת המקרים קורים רוב הזמן בעיר הישנה (העתיקה)", כי "רוב מקרי הרצח קורים שם" ולדבריה "המקרה האחרון, הבחור הזה שנהרג באותו מקום... לפני ארבעה או חמישה ימים"; הנאשמת הסבירה היכן בדיוק התכוונה

לדקור את החייל ומדוע "בחזה, בחזה שלו... כדי שהוא ימות ישר...", מתוך ידיעה שכשהיא דוקרת אותו "הוא נפטר".

הנאשמת ציינה כי הוציאה את הסכין מהתיק "אני אמרתי לך את זה קודם, אני באה כדי לעשות דקירה בחייל"; וכי בסופו של דבר לא ביצעה את הפיגוע המתוכנן בשל כך ש "ורק באתי להתקרב מישהו צעק עליי, ואנשים אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, תשימי את התיק על הרצפה", וכי "האנשים כולם אמרו לי תשימי את התיק על הרצפה, והם צועקים עליי, והוא חזר הרבה לאחר ויש את מחסום הברזל". לדבריה, לקח זמן עד שהניחה את התיק "כי אני הייתי רוצה להתקרב אליו והוא היה חוזר אחורה... כי יש את הברזל הזה ... וגם השוטר השני צעק". ובסופו של דבר הבהירה כי "הלוואי הלוואי, אם אני הצלחתי, אני הייתי דוקרת".

הנאשמת אמנם הסתירה בחקירה את מצבה הנפשי ואת הקשיים איתם התמודדה בביתה, אך הבהירה כי רצתה למות כ"שהידה", היא התכוונה "לדקור חייל והם יירו עליי" - והדבר תואם את המצוקה בה הייתה נתונה, כעולה מהראיות האחרות.

יש להזכיר כי לא מדובר בנאשמת שנתפסה במחסום או בבדיקה אקראית, כשבתיקה סכין, ובחקירתה נדרשה להסבירה את פשר החזקת הסכין, אלא במי שיצאה מביתה לאחר שהצטיידה בסכין; הגיעה במיוחד, במונית, לעיר העתיקה בירושלים - לדבריה מקום בו מבוצעים פיגועים ובו ירו חיילים במפגע; במי שהמתינה עד ששטח הפעולה - הרחוב - יהיה פנוי; במי שהתקרבה אל שוטרי מג"ב שהיו במקום, החלה להוציא את הסכין, ובשלב שהשוטרים נסוגו לאחר וכיוונו נשקם לעברה, המשיכה, בהיסוס, להוציא ולהכניס את הסכין לתיקה, עד שהניחה את התיק על הקרקע.

לעניין הוצאת הסכין, אין, לדעתי, להסיק מסקנה כלשהי מזווית כזו או אחרת שבה הוחזקה הסכין על ידי הנאשמת. הנאשמת התקרבה אל שוטרי מג"ב, כשהיא מתחילה להוציא סכין מתיק המוצמד לחזה, ובטרם הספיקה להניף את היד עם הסכין - הקדימה אותה תגובת השוטרים.

הראיות האחרות, ובהן הסרטון המתעד את האירוע וגרסת עדי התביעה, תואמות את גרסת הנאשמת בהודאתה במשטרה ותומכות בה, ולטעמי אין ספק כי מדובר בהודאת אמת.

לכך יש להוסיף את ההתרשמות מעדותה של הנאשמת בבית המשפט - כי לא מדובר בדברי אמת.

אשר על כן, כאמור, אני מצטרפת לתוצאה אליה הגיע כב' השופט נועם.

רבקה פרידמן-פלדמן, שופטת

השופט א' אברבנאל:

1. מסקנתי מהראיות שונה מזו של חברי סגן הנשיא י' נועם. שלא כחברי, סבורני כי יש לזכות את הנאשמת מעבירה של מעשה טרור של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, ולהרשיע אותה בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק, וכן בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. יריעת המחלוקת שבין הצדדים צרה:

לטענת המאשימה, ביום האירוע הנזכר בכתב האישום יצאה הנאשמת מביתה כשהיא מצוידת בסכין וכשבכוונתה להגיע למקום האירוע ולהרוג בו חיילים. לטענת המאשימה, הנאשמת התקרבה אל שני שוטרי המג"ב שהיו במקום ומתוך תיק שנשאה הוציאה את הסכין, במטרה לדקור באמצעותה את השוטרים ולהורגם.

הנאשמת אינה חולקת כי יצאה מביתה ביום האירוע כשברשותה סכין, וכי בעת האירוע הוציאה את הסכין מתיקה. לטענתה לא התכוונה לפגוע באיש. את הסכין הראתה לשוטרים כדי לגרום בדרך זו למותה בירי או למעצרה, על מנת שתורחק מביתה לתקופה ארוכה, כדבריה בעדותה - "יכול להיות שירצחו אותי, יעצרו אותי, ירחיקו אותי תקופה ארוכה מהבית". לטענתה הודאתה הכוזבת, שאותה מסרה מיד לאחר האירוע, ובה ניסתה לשכנע את החוקר באשמתה, הייתה חלק מתכניתה האמורה, זאת משלא נורתה באירוע, וביקשה להיעצר לתקופה ארוכה.

3. מצטרף אני לממצאים שקובע חברי בדבר האירוע כפי שהם עולים מצפייה בסרט הווידאו, ולפיהם "הנאשמת עברה על-פני השוטרים בהליכה איטית, ובמרחק של כשניים עד שלושה מטרים מהם, כשהיא מפנה אליהם את מבטה. כאשר סיימה לחלוף על פניהם, הסתובבה הנאשמת לאחור והחלה ללכת לכיוון שממנו באה, ושוב חלפה על-פני השניים. היא נעצרה מולם, באותו מרחק של כשניים עד שלושה מטרים, הלכה מעט לאחור ואפשרה לקבוצה של כעשרה אנשים (שהייתה בתווך בינה לבין השוטרים) לחלוף על פניהם. כאשר חלף אחרון האנשים מהקבוצה, הביטה הנאשמת שמאלה וימינה; ובשלב זה, כאשר לא היו בקרבתה עוברי אורח, החלה להתקרב, בהליכה איטית לעבר השוטרים (שנמשכה כארבע שניות), כשהיא אוחזת בשתי ידיה בתיק שהוצמד לאזור הבטן. בעת שהגיעה למרחק שבין

מטר וחצי לשני מטרים ממחסומי הברזל שמאחוריהם ניצבו, כאמור, שני השוטרים, עמדה הנאשמת במקום, לא המשיכה להתקרב לשוטרים והכניסה את ידה לתיק. בשלב זה, שנמשך כשתי שניות בלבד (על-פי הנחזה בסרט), עשו השוטרים שני צעדים מהירים ביותר לאחור, בתגובה אינסטינקטיבית ומהירה, וכיוונו את נשקם לעבר הנאשמת, תחילה - באלכסון כלפי מטה ומיד בהמשך - במקביל לקרקע, לעבר גופה. מיד עם כיוון כלי הנשק לעברה, עשתה הנאשמת צעד איטי לאחור. ומיד בהמשך - שלושה צעדים נוספים לאחור, בהליכה איטית; כל זאת כאשר מבטה מופנה לעבר השוטרים. היא נעצרה במרחק של כשלושה מטרים מהם, ולאור קריאותיהם אף הניחה את תיקה על הרצפה".

מצטרף אני גם לממצאים שקובע חברי על פי עדויות השוטרים, כלהלן: "כפי שעולה מעדויות השוטרים, הלהב לא היה מכוון לעברם בשום שלב; ומהרגע שבו הוציאה הנאשמת את הסכין והחזירה אותה לתיק כשלוש פעמים - היא עמדה במקומה כל העת, לא כיוונה את הסכין לעברם ולא ניסתה להתקרב אליהם, גם לא מהצד".

מהמקובץ עולה כי לאחר שחלפה פעמיים על פני השוטרים ונראתה כמי שממתינה לכך שהרחבה תהיה פנויה מהולכי רגל, התקרבה הנאשמת אל השוטרים, ומשאלה הבחינו בה ומיקדו בה את מבטם עצרה מלכת. אין מחלוקת בין חברי לביני כי את ידה הכניסה הנאשמת אל התיק רק לאחר שעצרה מלכת ונעמדה על מקומה, כשהייתה במרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים מהשוטרים. מכאן ועד תום האירוע הנאשמת לא התקדמה עוד לכיוונם של השוטרים. לנגד עיני השוטרים הנאשמת הוציאה באיטיות את הסכין מתיקה, כשהסכין ניצבת לקרקע וצמודה לחזה. הנאשמת הוציאה את הסכין, באופן שקצה הסכין נחשפה מעט מעל לפתח התיק, והחזירה אותה אל התיק. על פעולה זו חזרה הנאשמת לפחות שלוש פעמים. מיד לאחר הפעם הראשונה צעדו שני השוטרים לאחור כשהם מכוונים לעברה את הנשק.

בקביעת ממצאים אלה ניתן משקל גבוה במיוחד לדבריו של השוטר צבאח, בהודעה שמסר בשעה 13:39 - כארבעים דקות לאחר האירוע, כשהאירוע עודנו טרי בזיכרונו: "פתאום אני מזהה במרחק של 3 מטר ממני בערך עומדת בחורה... תפסה בידה השמאלית תיק בצבע שחור וביד ימנית חשפה מולי סכין בצורה שהיא מראה לנו את הסכין" (עמ' 24 לפרוטוקול).

לשאלת ב"כ הנאשמת: "אתה אומר היא עמדה והיא רוצה שתראה שיש לה סכין?" השיב העד: "כן נכון".

בהודעתו האמורה הוסיף העד: "היא עמדה תקועה במקום ומלמלה, ישר דרכתי את הנשק כשאני מכוון אותו לעברה ובאותו זמן אני והשוטר יצהר צועקים יחד וואקף וואקף אני המשכתי בשפה העברית תזרקי את הסכין, חזרנו

מספר פעמים על הדברים והיא המשיכה לעמוד במקום ואז היא הכניסה את הסכין לתיק והורידה את התיק לאט-לאט לרצפה" (עמ' 29).

יוער כי ההודעה בשלמותה לא הוגשה כמוצג.

4. נוכח המתואר לעיל אין בסרטון ובעדויות השוטרים כדי לתמוך בטענת המאשימה. הנאשמת הגיעה למקום האירוע כשברשותה סכין ונעמדה במקומה במרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים ממחסום הברזל שמאחוריו ניצבו השוטרים. בשלב זה הנאשמת הוציאה את הסכין מתיקה ב"הילוך איטי" שלוש פעמים, ובכל פעם החזירה את הסכין אל תוך תיקה. מאז שנעמדה במקומה והוציאה לראשונה את הסכין הנאשמת לא התקדמה לכיוונם של השוטרים ולא ביצעה תנועה נוספת מעבר למתואר לעיל. לכל אורך האירוע הסכין לא הופנתה לכיוונם של השוטרים, אלא נותרה צמודה לחזה של הנאשמת וקצה בקרבת פתח התיק.

5. לאחר האירוע נעצרה הנאשמת והובאה לחקירה. את הודאתה מסרה כשעה ועשרים דקות לאחר האירוע. בהודאתה מסרה כי הגיעה למקום כדי לדקור חייל בחזהו, מתוך כוונה להרוג אותו באמצעות הסכין שהוציאה מתיקה, זאת כנקמה על מותם של צעירים ערבים בידי חיילים.

הנאשמת, בת 34 בעת האירוע, אינה נשואה ומתגוררת בבית הוריה; את לימודיה סיימה בכתה ח'; מעולם לא עבדה. הנני מצטרף לדבריו של חברי הקובע בחוות דעתו כי "לנאשמת היו בעיות אישיות ונפשיות; ניתן לצאת מן ההנחה שהיא סבלה עובר לאירועים ממצוקה נפשית ואף מדיכאון... מעדותו של הפסיכיאטר מטעם ההגנה, עולה כי לנאשמת הפרעה עמוקה בקשרים בינאישיים, חוסר יציבות רגשית ונסיגות במצבי רוח... כעולה מעדותו של המומחה מטעם ההגנה, בין השאר, בהסתמך על עדויות בני המשפחה מעשיה של הנאשמת נבעו ממשבר דיכאוני, עם תחושות של ייאוש וכן מחשבות יחס כלפי בני משפחתה (ותפיסתה אותם כעוינים אותה)". כמו כן אני מצטרף לקביעתו של חברי בעניין הערכת אמינותה של הנאשמת, ולפיה "יוזכר, כי מדובר בנאשמת שעל-פי עדותה ועל-פי עדות הוריה היא נוטה לכזה, ובנסיבות מסוימות אף להתחזות".

אעבור עתה לבחינת הודאתה של הנאשמת במשטרה. להודאתו של נאשם ניתן לעיתים קרובות משקל רב, שהרי "אין אדם משים עצמו רשע", ומשכך אמירתו של אדם המנוגדת לאינטרס שלו זוכה בדרך כלל למשקל גבוה. בהתאם לכך, ככל שהודאת נאשם עומדת ב"מבחן הפנימי" ו"במבחן החיצוני" אשר נקבעו בפסיקה, רשאי בית המשפט

להרשיע את הנאשם על פיה (ע"פ 4179/09 וולקוב נ' מדינת ישראל (18.10.10); ע"פ 7939/10 זדורוב נ' מדינת ישראל (23.12.15)).

כאמור, הודאתה של הנאשמת נמסרה זמן קצר לאחר האירוע, בתום רצף של פעולות, שראשיתו באזוק ידיה במקום האירוע, וסיומו בהובלתה אל תחנת המשטרה הסמוכה וגביית הודעתה. לאחר גביית הודעה זו לא נחקרה הנאשמת עוד.

6. בראשית חקירתה הודיעה הנאשמת כי היא אינה מבקשת להיוועץ בעורך דין. הודע לה כי כל דבריה יירשמו ויוקלטו על מנת שיוגשו כראיה כנגדה בבית המשפט. מיד בפתח הודאתה אמרה הנאשמת כי הגיעה למקום האירוע כדי לדקור חייל, אך לא הצליחה בכך. לדבריה ביקשה להמית את החייל, ולשם כך התכוונה לדקור אותו "בחזה שלו... כי בחזה הוא מת ישר". את המניע למעשה הסבירה ברצונה לנקום את מותם של ערבים בידי כוחות הביטחון - "אתם הרגתם הרבה ערבים".

לשאלת החוקר, אם לא היה לה קל יותר לדקור אזרח השיבה: "אני לא ראיתי אזרח". החוקר הקשה: "איך זה שאת לא ראית היום יום שבת והעיר מלאה אנשים יהודים הולכים וחוזרים". הנאשמת השיבה: "אני לא ראיתי". בהמשך הודעתה הוסיפה הנאשמת: "אני הכוונה שלי היא על השוטר, זהו".

לשאלה מדוע לא דקרה את השוטר, השיבה הנאשמת: "האנשים לא יודעת כולם אמרו תשימי את התיק על הרצפה, והם צועקים והוא חזר הרבה לאחור, ויש את המחסום הזה".

לשאלה מדוע חלף זמן עד שהניחה את תיקה על הקרקע, אף שהשוטרים הורו לה פעמים רבות לעשות כן, השיבה: "כי אני הייתי רוצה להתקרב אליו והוא היה חוזר אחורה".

לשאלת החוקר, "אני מבין משאת אמרת לי אם השוטר לא היה חוזר אחורה, ולא היה את הברזל הזה ביניכם היית דוקרת אותו", השיבה הנאשמת בחיוב.

לשאלה אם לא חששה כי ירו בה, השיבה: "הלוואי... הבן אדם מרגיש בנוח ומת... אני רוצה אל שהאדה... אין משהו אחר אין משהו... אין סכסוך בבית אין כלום בבית שהוא גרם לי ללכת לדבר הזה כאילו, לא".

לשאלה אם היא נוטלת תרופות, או טופלה בעבר בידי פסיכולוג, השיבה הנאשמת בשלילה. ולשאלה אם "משהו קרה איתך שאת לא רוצה לדבר עליו... יש משהו בחיים שלך יש משהו..." השיבה: "לא, לא, לא, לא, לא להפך, אהבה מכלום אין בכלל משהו".

לקראת סוף חקירתה נשאלה הנאשמת אם היא מתחרטת על המעשה, והשיבה: "לא, לא, לא מתחרטת"; ולשאלה אם הייתה מעדיפה לשבת בחקירה לאחר שהייתה מצליחה לדקור שוטר, השיבה: "הלוואי, הלוואי אם אני הצלחתי אני הייתי דוקרת".

7. מהמקובץ עולה כי הנאשמת לא עשתה בחקירתה כל מאמץ כדי להקל את מצבה. בהודאתה מסרה פרטים חמורים על מעשיה ועל כוונותיה, ואף השיבה בחיוב לשאלת החוקר אם השחיזה את הסכין בטרם האירוע - שאלה שהועלתה על ידו באופן סתמי, כדבריו - "באותו רגע התחשק לי לשאול את השאלה הזאת". הנאשמת אף לא ניצלה את ההזדמנות שהעמיד לרשותה החוקר להביע חרטה על המעשה. מובן כי נטילת אחריות ואי הבעת חרטה אינן פוגעות כשלעצמן במשקלה של הודעה. ואולם בעניינה של הנאשמת, מצטרפות לכך תהיות נוספות.

עיון בהודאה מעלה כי לא נזכרת בה התנהגותה התמוהה של הנאשמת, שעליה העידו השוטרים: הוצאת הסכין מתיקה והחזרתה שלוש פעמים לפחות. וכן לא נזכרת בה העובדה כי מאז התייצבה מול השוטרים והוציאה את הסכין מתיקה, לא התקדמה עוד לעברם. פרטים אלה, שיש בהם כדי להקשות על קבלת גרסתה המפלילה, נשמטו מהודאתה של הנאשמת. המשטרה אף לא מצאה לנכון לחקור אותה על כך - לא בעת גביית הודעתה האמורה ולא בדרך של גביית הודעה נוספת ממנה.

זאת ועוד, אף שהדגישה בדבריה כי מחסום הברזל היה אחד הגורמים שמנעו ממנה לבצע את הדקירה, הנאשמת לא הסבירה מדוע בחרה לדקור דווקא שוטרים המוגנים באמצעות מחסומי ברזל.

על כך יש להוסיף כי הנאשמת הכחישה בהודאתה קיומו של סכסוך בינה לבין בני משפחתה. הנאשמת מסרה כי אין בחייה דבר המעיק עליה וטענה "להיפך אהבה". דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם ראיות מרובות שהוצגו במשפט, על אודות מריבה שהתרחשה בינה לבין משפחתה, ובין היתר, עם הודעה שמסר אביה ביום האירוע, בה סיפר על קשיים ביחסים שבין הנאשמת למשפחתה, ואף אמר "אם הייתה מתה היה יותר טוב לנו" (ת/8); עם דברים שאמרה בבדיקתה הפסיכיאטרית, שהתקיימה יומיים לאחר האירוע, ובה סיפרה על "ריב קשה" שהתרחש בינה לבין הוריה; ועם

פתק שכתבה לאחר גביית הודאתה האמורה, שאותו ביקשה מהחוקר למסור לאביה, שבו נאמר כלהלן: "השטן שבבית שלך הלך - אבא. תגיד לאמא שעזרתי לה להיפטר ממני - אמא. חלס נפטרם ממני. כי אין לי מקום ביניכם" (נ/1).

איני חולק על דבריו של חברי, המציע הסברים אפשריים לדברים אלה שבהודאת הנאשמת. מובן מאליו כי הודאתו של נאשם ניתנת לפילוג באופן המאפשר לבית המשפט לתת משקל רב לחלקים ממנה. ואולם בבואנו לבחון את כנות ההודאה כמכלול ולקבוע אם ניתן לראות בה עוגן להוכחת כוונת הקטילה מצד הנאשמת, על רקע התנהגותה בעת האירוע, אין להתעלם מקשיים שבגרסתה היחידה.

8. מציאות החיים בישראל מלמדת כי על רקע ליקוי נפשי, מצוקה חברתית או סכסוך משפחתי, עלול אדם להצטרף לגל פיגועים מהסוג שאירע בתקופה הרלוונטית, מתוך הזדהות עם מבצעים ובשאיפה לזכות ביוקרה, ולבצע גם הוא פיגוע רצחני כדי למות בו "מות קדושים".

מכאן שעצם רצונה של הנאשמת להיהרג או להיעצר לעת ארוכה אינו שולל את האפשרות כי בתוך כך התכוונה גם ליטול את חייו של חייל או שוטר. לצד אפשרות זו, מוכרים אירועים אחרים, שבהם ביקש אדם להיעצר או למצוא את מותו באירוע מהסוג המתואר מבלי שהתכוון ליטול את חייו של אחר, ולשם כך החזיק בסכין, קרא קריאות מתריסות וכד' (ע"פ (מחוזי נצרת) 37783-08-16 אסראא עאבד נ' מדינת ישראל (13.6.2017); ת"פ (שלום י-ם) 725-06-17 מדינת ישראל נ' שואמרה (4.3.2018); ת"פ (שלום י-ם) 50741-09-16 מדינת ישראל נ' שואמרה (5.3.2017); עמ' (איו"ש) 1166/12 עלמי נ' התביעה הצבאית (13.2.2012); תיק בימ"ש צבאי יהודה 1788/09 התביעה הצבאית נ' דגרה (14.5.2009); תיק בימ"ש צבאי יהודה 6077/16 התביעה הצבאית נ' עמרו (31.10.2018); יוער כי במקרים הנזכרים לעיל, לא הודו המעורבים בחקירותיהם בכך שהתכוונו לדקור אדם).

בעניין עלמי ציין בית המשפט הצבאי לערעורים כי "החזקת סכין או ניסיון לדקור חייל מתוך מטרה להיעצר הינם תופעה מוכרת באזור. לצערנו, דרך פעולה זו הפכה לפתרון למצוקות אישיות או משפחתיות על רקעים שונים ומגוונים. לעיתים קרובות העבירות מבוצעות על ידי צעירות כדוגמת העוררת...". בעניין עלמי בית המשפט הצבאי נדרש לעניין בגדרם של הליכי מעצר, ולצורך כך הבחין בין מעשה המצביע על מסוכנות הנשקפת מהעושה לבין "מעשה דמונסטרטיבי במהותו".

מעשים מהסוג המתואר על ידי בית המשפט הצבאי לערעורים אינם עשויים מקשה אחת: חלקם מתאפיינים במעשה בולט שבו נוקטים המעורבים - הנפת סכין והשמעת סיסמאות בקול, כדי לגרום לירי של כוחות הביטחון בהם, ולעומת זאת באחרים מבצעים המעורבים מעשים בולטים פחות. בחלקם מבקשים המעורבים למצוא באירוע את מותם בלבד, ובאחרים מבקשים המעורבים למצוא את מותם תוך כדי קטילת חייו של אחר. מעורבים אחרים משליכים בגלוי את הסכין שנשא עימם, ומכריזים מיד כי הם מבקשים להיעצר.

השאלה שלפנינו היא אם כוונתה של הנאשמת לקטול את חייו של אחד מהשוטרים שנכחו במקום הוכחה במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

9. סרטון הווידאו ועדויות השוטרים, לא רק שאינם מחזקים את הודאתה של הנאשמת אלא שיש בהם כדי להחליש אותה במידה משמעותית. התנהגותה של הנאשמת באירוע חסרת פוטנציאל לביצוע דקירה - המרחק המשמעותי שבין הנאשמת לבין השוטרים; ההוצאה האיטית של הסכין והחזרתה לתיק שלוש פעמים לפחות; העמידה במקום ללא התקדמות לעבר השוטרים; והחזקת הסכין לכל אורך האירוע, כשהיא צמודה לחזה של הנאשמת ולהבה מופנה כלפי מטה, מכבידות על הוכחת כוונת הקטילה, ומתיישבות עם טענתה, ולפיה בדרך זו ניסתה להשיג את תשומת ליבם של השוטרים למעשיה. לא בכדי תיאר השוטר צבאח בהודעתו את המעשה במילים "תפסה בידה השמאלית תיק בצבע שחור וביד הימנית חשפה מולי סכין בצורה שהיא מראה לנו את הסכין".

על רקע התנהגותה האמורה מסרה הנאשמת את הודאתה, שאף היא כאמור אינה חפה מקשיים. יומיים לאחר מכן ניתן למצוא ביטוי ראשון לגרסה שהעלתה הנאשמת במשפט, כשבבדיקה פסיכיאטרית נרשם מפיה: "מספרת כי לקחה סכין בתיקה והגיעה לעיר העתיקה משום שרצתה ש'יעצרו אותי או ירו בי' לדבריה". יוער כי בקשתה של המאשימה להפחית ממשקלם של דברים אלה, אינה מתיישבת עם הימנעותה מלגבות הודעה מהאדם שרשם אותם.

10. הודאתה של הנאשמת מעוגנת בנסיבותיה הקשות של התקופה הרלוונטית לכתב האישום - ריבוי פיגועים רצחניים, שבחלקם מצאו מפגעים את מותם מירי של כוחות הביטחון. את בחירתה במקום האירוע ניתן להסביר, כטענת המאשימה, ברצונה של הנאשמת לנקום את מותו של מפגע שנורה למוות באותו המקום, ארבעה ימים לפני האירוע. עם זאת גם ההסבר שמסרה הנאשמת בעדותה, ולפיו בחרה במקום בידיעה כי מתרחשים בו עימותים בין מפגעים לבין כוחות הביטחון, עולה בקנה אחד עם מאפייניו של המקום, להבנתה: "בטלוויזיה רואים שיש שמה נקודה של משטרה או תחנה או עמדה של משטרה, ואפילו לא חשבתי בכלל על מקום אחר. להסתכל אם יש מקום אחר. לא עלה בדעתי

לבדוק מקום אחר, אלא מקום שקורה בו קורים בו אירועים". משכך אין לראות בבחירתה במקום זה כדי לבצע בו את המעשה, תמיכה לכך שהתכוונה לקטול בו חיי אדם.

11. משקלן של ראיות נוספות שבהן מוצא חברי תמיכה לתזה המרשיעה, אינו גבוה: השחזת הסכין אינה יכולה לתמוך בגרסה המרשיעה, שהרי מקורו של פרט זה בהודאה שאותה מבקשת המאשימה לחזק. בחירת הזירה, ועצם התקיימותו של פיגוע במקום ארבעה ימים לפני כן, ככל שכך אירע, אף בהם אין כאמור כדי לתרום להכרעה במחלוקת שבין הצדדים. גם באורכה של ההודאה אין לדעתי כדי לסייע להבנת מניעה של הנאשמת; זאת ועוד, דבריה של הנאשמת בראשית חקירתה קצרים וחד-משמעיים, ואילו יתרת הודאתה עניינה שאלות החוקר, וויכוח שניהל עם המתלוננת על טיבו של המעשה. אשר לאורכה של הסכין ומאפייניה - עיון בתצלום הסכין מעלה כי מדובר בסכין מטבח (יצוין עוד כי בעניינה של אסראא עאבד שלעיל, שם הואשמה המערערת באותו עניין בעבירות החזקת סכין ואיומים בלבד, נקבע כי המערערת החזיקה סכין שאורך להבה 19 סמ' - ארוכה מהסכין שבענייננו).

טענת המאשימה, ולפיה הנאשמת התקרבה אל השוטרים "בצורה נסתרת" כדי להפגיע אותם, אינה מתיישבת עם מעשיה. כאמור הנאשמת המתינה עד לרגע שבו הרחבה הייתה פנויה מהולכי רגל, ורק אז, כשהיא בולטת בתנועתה, הנאשמת התקדמה בהליכה איטית לעבר השוטרים, כשתיקה מוחזק בשתי ידיה באופן בולט - בגובה החזה, וכשהיא מביטה לכיוונם של השוטרים. איני סבור כי התנהגות שכזו, מוכיחה כי הנאשמת התכוונה להפגיע את השוטרים כטענת המאשימה.

זאת ועוד, המאשימה מציעה הסבר להוצאת הסכין מהתיק והחזרתה אליו שלוש פעמים לפחות, ולפיו התנהגות זו נבעה מהססנות של הנאשמת. אין בהצעת הסבר דחוק זה כדי להתגבר על הקושי שמעוררת התנהגותה של הנאשמת, אשר על פניה אינה עולה בקנה אחד עם כוונה לעשות שימוש בסכין בדרך של דקירת השוטרים.

12. נוכח כל האמור לעיל, אני בדעה כי גרסתה של הנאשמת בעדותה סבירה ומתיישבת עם התנהגותה בעת האירוע. בחינת הראיות כאמור לעיל מובילה לטעמי למסקנה, כי אין די בראיות שלפנינו כדי לבסס את הרשעת הנאשמת בעבירת מעשה טרור של ניסיון רצח, שכן אין בהן כדי לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים כי הנאשמת התכוונה בעת האירוע לקטול את חייהם של השוטרים שנכחו במקום.

13. הנאשמת הגיעה למקום האירוע כשבידה סכין שאותה נשאה שלא כדין. בנוסף לכך מהעובדות שהוכחו לפנינו

עולה כי אין מחלוקת כי הנאשמת הוציאה את הסכין באופן שאיים על השוטרים ובכוונה להפחיד אותם.

14. לפיכך, לו דעתי תישמע, יש לזכות את הנאשמת מעבירה של מעשה טרור של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, ולהרשיע אותה בעבירה של החזקת סכין לפי סעיף 186(א) לחוק. וכמו כן להרשיע אותה בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בהתאם לסמכות הנתונה לנו לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש), תשמ"ב-1982.

אלי אברבנאל, שופט

הוחלט, ברוב דעות, כאמור בפסק-דינו של סגן-הנשיא י' נועם, להרשיע את הנאשמת בעבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח - לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, בשילוב סעיף 37(א)(1) לחוק למאבק בטרור, התשע"ו-2016; ובעבירת החזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ב בטבת התשע"ט, 20 בדצמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה, הסגור, הנאשמת ומתורגמן בית-המשפט לשפה הערבית.

אלי אברבנאל, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, סגן נשיא